

ARGENTINAI MAGYAR HÍRLAP

Ifjúsági rovattal

L. MONTEVERDE 4251
(1636) OLIVOS
BS. AIRES - ARGENTINA

PERIÓDICO HÚNGARO DE LA ARGENTINA
CON SECCIÓN EN CASTELLANO

V. évf. 58-59. sz.
2010. JANUÁR-FEBRUÁR
(LXXX. évf. 15.864-65. sz.)

Természetes (avagy mesterséges?) felhőképződés: Nagymagyarország...
(beküldte Péteri Attila Á.)

Nyisztor Sándorné, Kristóffy-Jeszenszky Judith, Caracas: (*)

Haza, a magasban

Az 1989-90-as évek nagy változást jelentettek Európa történelmében. Összeomlott egy rendszer, ezáltal nem véres harcoktól megelőzve, hanem mint egy óriási építmény, aminek alapjait kiette valamilyen féreg. A szovjet birodalom darabokra esett, leomlott Európa megosztottságának szimbóluma, a berlini fal. Magyarországon, a többi volt csatlóssal együtt, megnyíltak a határok, elindult a rendszerváltás. Azóta 20 év telt el. A történelemben nem hosszú időszak, de egy ember életében az.

Rövidesen a rendszerváltás után Fillmore-ban, az 1990-es jubileumi tábor egyik táborüzénél egy fiatal felnőttcserkész feltett egy érdekes kérdést: „Nagyszerű, Magyarország felszabadult, újra lesz 'otthon' cserkészlet, de akkor most mi lesz velünk?” - Bevallom, kimondta azt a nyugtalanító kérdést, amit már nem kis aggodalommal én is feltettem magamban.

Elindult az új Magyarország, látogatásaink „haza”, kapcsolat-építésein az óhazával egyre szaporodtak, volt több bátor fiatal, aki „visszidált” és fiatal életét Magyarországon alapozta meg, egy páran azóta is ott élnek. 1993-ban, az 1933-as dzsembori 60 éves évfordulójára megszervezték egy jubileumi tábor Gödöllőn. Az újrakezdett Magyar Cserkészszövetség sokat ígérő kezdeményezése volt ez,

állami támogatással. Szerencsémre én is meglátogathattam. Személyesen megismerkedtem egy-két értékes magyarországi cserkészvezetővel. És azután is, minden magyarországi utamon igyekeztem ellátogatni a Magyar Cserkészszövetség központjába, a Magyar Cserkész-t olvasni, és később, a 2000-es jubilitáborunk után a többi magyar cserkészszövetségek (Erdély, Kárpátalja) vezetőivel megismerkedni, felvenni a kapcsolatot.

Azon a táboron kezdett felderengeni bennem a válasz az előbb feltett nagy sorskérdésre. Azóta, és ahogy múlt az idő, ez a válasz a találkozások révén is egyre tisztult. A rendszerváltás óriás fordulatot jelentett Magyarországnak, politikailag, gazdaságilag, társadalmilag. Még az értelmiség körében is csak kevesen fogták fel ezt, és hogy mit fog jelenteni a jövőben. A demokratikus politikai rendszer égisze alatt „betört” a kapitalizmus, talán túl gyorsan, túl erőszakosan, mielőtt még kiépült volna egy, a fokozatos változáshoz szükséges jogrendszer. Az átlag magyar polgár hirtelen olyan körülmények közé került, ahol a legtöbb állami korlát leomlott, és ő egyénileg elbizonytalanodott, elsősorban gazdasági téren, jelenében, de főleg jövőjét illetően. Amellett heves, kötekedő, kritizáló, gyakran szenvedélyes magyar vérmérsékletünk (amit már jól ismertünk emigráns életünkben) megnehezíti a politikai kiegyensúlyozottság kialakulását és sok vihart idéz elő.

Sajnos az elmúlt 20 év alatt nem olyan fokon történt az átmenet és a fejlődés, mint ahogy ezt az elején reméltük. Itt rátérek arra, ami ebből most ránk, magyar cserkészekre vonatkozik.

Mi, külföldi magyar cserkészvezetők - több csoportosulás vezetőivel együtt - az emigrációban hosszú évek óta tudatosan, szívósan a magyarság fennmaradásáért dolgoztunk. Igyekeztünk emberebb emberek, magyarabb magyarok lenni, és az utódainknak is ezt átadni. A legtöbb esetben cserkész-mivoltunk IDEALISTA emberként határozott meg. Ki az idealista ember? Az, aki önzetlenül, meggyőződésből - nem anyagi előnyökért vagy hatalom-

Fohászkodás az új év elején

Assisi Szent Ferenc:

Ima

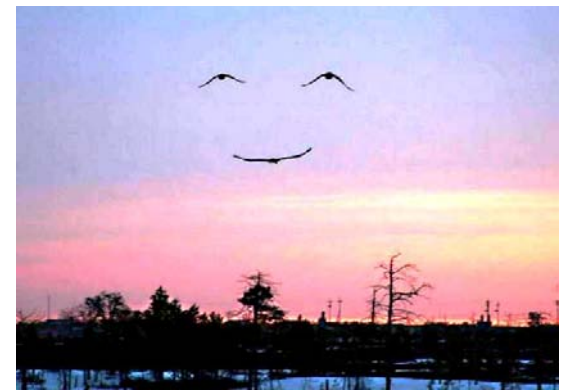
„Uram, tégy engem békéd eszközévé,
Hogy szeressek ott, ahol gyűlölnek,
Hogy megbocsássak ott, ahol megbántanak,
Hogy összekössek, ahol széthúzás van,
Hogy reménységet keltsek, ahol kétségbeesés kínoz,
Hogy fényt gyűjtsak, ahol sötétség uralkodik,
Hogy örömet hozzak oda, ahol gond tanyázik.
Ó, Uram, segíts meg, hogy törekedjem,
Nem arra, hogy megvigasztaljanak,
Hanem, hogy én megvigasztaljak,
Nem arra, hogy szeressenek,
Hanem arra, hogy szeressek.
Mert aki így ad, az kapni fog,
Aki elveszíti magát, az talál,
Aki megbocsát, annak megbocsátanak,
Aki meghal, az fölébred az örök életre.”

*

Bárány Béla atya:

Ahol egyik ember a másik
szükségleteiről gondoskodik,
megfelelkezve önmagáról, de
legalábbis háttérbe szorítva
saját igényeit, ott olyan légkör,
erőtér keletkezik, amely mind-
járt mozgósítja Isten országá-
nak erőit.

... és arra rámosolyog a Jóisten:

(beküldte Rózsa Szilvia, Bolívia)

- Érdemes megfontolandók -

► Az Élet olyan, mint egy vonat-utazás: gyakran beszállunk, kiszállunk, vannak balesetek, néhány megállónál kellemes meglepetésekkel találkozunk, míg mély szomorúsággal a másikonál.

► Néhányan, azok közül, akik beszállnak, csupán kis sétának tekintik az utazást.

► Ilyen az utazás, telve kíváncsisággal, vággyal, fantáziálással, reménnyel és csalódással... és visszafordulni soha sem lehet.

► Tegyük tehát a lehető legjobbá utazásunkat. Próbáljuk a velünk utazók jó

oldalát nézni és keressük mindenkinek a legjobb tulajdonságait...

► Az utazás nagy talánya, hogy nem tudjuk, mikor szállunk ki végleg s azt sem, hogy az útitársaink mikor, nem szólván arról, aki közvetlen mellettünk foglal helyet.

► Barátaim, tegyünk úgy, hogy jó utunk legyen és a végén azt mondhasuk, hogy megérte a fáradozást.

► Próbáljunk meg a kiszállásnál olyan üres helyet hagyni magunk után, ami szeretetet és szép emlékeket hagy hátra a továbbutazókban!

vágyból - dolgozik valamilyen eszme megvalósulásáért, lehetőleg békés módon, munkával és példamutatással.

Cserkészideálunkat Lord Baden-Powell fogalmazta meg: Igyekezzünk megismerni és betartani a tíz cserkész-törvényt (ami lényegében a vallás tíz parancsolatára támaszkodik), becsületes embernek lenni. Igyekezzünk úgy élni, hogy egy jobb világot hagyjunk magunk után, mint amibe beleszülettünk. Így jutunk el az EMBE-REBB EMBER fogalmához. Ez világos.

De most jön a második rész: a MAGYARABB MAGYAR. Ez már sokkal bonyolultabb kérdés. Ki a „magyarabb magyar”? A magyarországi, aki magyarul beszél, gondolkodik, ír, mindennapi életének minden nehézségével küszködik, akinek a magyarság olyan, mint a levegő: benne él, és aki a magyarság magja? Vagy az, aki kisebbségbe szorulva a Kárpát-medencében ősei földjén él, de más ország

polgárként sok hátrányt szenved el magyarsága megtartása miatt? A szálak, amik az anyaországhoz kötik mégis viszonylag szorosak, akár földrajzilag (hiszen ahol él, az is „magyar föld” volt), akár családja, elődei miatt. Ott már tudatosan kell küzdeni magyar öntudatáért, néha nagyon sok áldozatot vállalva. Vagy pedig mi, a diaszpóra magyarjai, akik térben és időben távol vagyunk az anyaországtól? - Nehéz kérdések. Még nehezebbek a válaszok.

Mi a harmadik csoportozhoz tartozunk. Beszéljünk tehát erről.

A legtöbb esetben magyarságunk ápolása itt külföldön nem jelentett erkölcsi, politikai, megélhetési megkülönböztetést, hátrányt. Sőt, többnyelvűségünk, multikulturális mivoltunk nagyon sokszor előnyösnek bizonyult. Más erőfeszítést Folyt. a 2. oldalon

A TARTALOMBÓL:

Baráti vacsora - díszvendégekkel ...	2.o.
Templom és vizelde	3.o.
Levél a nagymamának	3.o.
São Pauló-i magyarok 2009-ben ..	4.o.
MAGYARORSZÁGI HELYZET ..	5.o.
Stirling György: 20 éve történt ...	6.o.
Az Úrnál jártam... ..	6.o.
Kurucz L.: A „DíPí”. probléma	7.o.
A KOLÓNIA HÍREI	8.-9.o.
Balassiból-Balassiba... ..	HUFI I.-III.
In memoriam Balla Antal	HUFI II.
A ZIK záróünnep	HUFI II.
Nyelvtanítás a szórványban ..	HUFI IV.
„Ügyintéző, meghívlak...” ..	HUFI IV.
Anikó Villalba - y el dengue... ..	SP I
Noticias del Chaco	SP II
Gran Encuentro Coral	SP III
Calendario estival	SP IV

Az AMH postarovata az olvasók fóruma. Az abban foglaltak teljes egészében az író véleményét tükrözik. A szerkesztőség ugyanakkor fenntartja a jogot, hogy a beérkezett leveleket szerkesztve közölje.

Az Olvasó írja...

Kedves Szerkesztőség!

Az újságot megkaptam, nagyon köszönöm. A családom és az íjászcsoport is nagyon büszke, hogy ott is írtak rólam. Még most is libabőrös vagyok, ha Argentínára és az ott töltött időre gondolok.

Szép és örök élményekkel jöttem haza. A világbajnokság és az elnyert bajnoki cím csak a második, ami eszembe jut Buenos Airesről. Az első az a nagy magyar család, amely befogadott engem. Nagyon nehezen öntöm szavakba az érzéseimet, szeretném mégis az AMH-n keresztül mindenkinek megköszönni, aki segített akár tettel, akár jó szóval.

A jó Isten áldását kérem az egész magyar kolóniára ott Buenos Airesben.

Szeretettel

Kamarás Szilárd, Mogyoród

Kedves Trixi!

Izgalommal várom minden hónapban, hogy megkapjam az újságot. Aztán pedig nagy öröm, amikor megérkezik. Csodálatosan magas szintű munkát végeztek ezen a téren is, és ebben is példaadóak vagytok!

Szeretettel

Halloran-Bihar Ildi, Kalifornia

Kedves Zsuzsó!

Mindig érdeklődéssel olvasom Bonczos Zsuzsa *Mi történt?* élvezetes stílusban megszerkesztett rovatát. A decemberi számban a „Magyar Hét”-re vonatkozó kommentárjaihoz szeretnék egy pár megjegyzést hozzáfűzni. Az esemény nem az Európai Klub, hanem a Német Klub meghívása alapján zajlott le, és az ott említett Rodolfo Cafaro Kramer nem az Európai Club elnöke (ez most a franciaikat képviselő Fernando Petrella), hanem a Német Klub elnöke. A nagykövetség valóban kitűnő videofilmjén kívül a program magyar szervezői ajánlatára szintén szerepeltek a Coral Hungaria férfienekesei magyar katonanótákkal, Flavio Garber zongorakíséretével és Gosztonyi Gyula érdekesen összeállított kommentárjaival, majd a Regösök négy párja a szokásos magas színvonalon és gyönyörű népi viseletekben, Kerekes Miksi humoros konferálásával, fergeteges sikerrel, kiválóan képviselve a magyar kultúra több irányú megnyilvánulását.

Székács Miklós

Kedves Zsuzsó!

Csodálatos kontraszt, amit a múltkori számban olvastam: Míg a dél-brazíliai Jaraguá do Sul kerületében a brazil kultúrreferens és polgármester *állami hozzájárulással* magyar telepéseknek ill. azok leszármazottainak „igényli” a magyar népszokások felelevenítését és fenntartását, addig a Kárpát-medencében szüntelenül folyik a magyarok elnyomása. Őszintén remélem, hogy ez a tényállás ismertté válik Magyarországon is, és a magyar kormány nem hagyja kitüntetés nélkül ezeket a példamutató brazilokat!

Zilahi Sebess Péter, Cariló

Kedves Zsuzsó!

Örömmel olvastam a „Szerkesztői elmélkedések”-et a decemberi számban.

Milyen jó, hogy felhívta a figyelmet a buenosi „túlprogramozásra”. Úgy érzem, hogy az 56-os tiszteletadás egyértelmű és ugyanakkor helytálló különböző formában, rendezésben. De néhány száznyi lelkes kis közösség ugyan az évben nem ünneplheti ezt a dátumot kétszer, két hét különbséggel, öt kilométernyi távolságra egyik színhely a másiktól, mindkét esetben - ahogy írtad - „kifelé”. Nem

összehasonlításról, hanem értelmetlenségről van szó.

Az évente megtartott visszaemlékezést, magatartásunkban 56-nak lelkülete felfrissítését lényegesnek tartom. De egy ünnepet rendezzünk csak, amelyre mindnyájan menjünk el, lelkünket tegyük bele. Ha valami nem a szájunk íze szerint történne, jövőre máris kijavíthatjuk, másképpen oldhatjuk meg.

Köszönetet mondok Neked és munkatársaidnak az újságért, a tartalmas anyagért, kitartó, pontos megjelenésért, és szeretettel kívánok boldog Új Évet.

Gorondiné Meleg Judit

Kedves Zsuzsó!

Havazással és hideggel köszöntött be az Adventi időszak. Fázósan és dideregve közlekedünk az utcán. Eszembe jut a kellemes nyári meleg, amit tavaly ilyenkor élveztünk Argentínában.

Ha az idén sokat csuklottatok, annak mi is részesei voltunk, mert sokat emlegettünk benneteket. Hallgatásom egyik oka, hogy megszületett az unokánk - bizony ez is időt igénylő feladat! Így hát nem csoda, hogy a nyár jött - és el is szaladt.

Beleáram magam a „zöld energiába”, a napelemek és kollektorok világába. A zöld energiát lehet bővíteni a kukoricával, amiből biodizelt állítanak elő. A minap beszélgettem kedves barátommal, felidézve a kellemes argentin emlékeket. Változatlanul keressük a legmegfelelőbbeket, amiket elvihetnénk Argentínába és megvethetnénk a lábunkat egy leendő új hazában. A nyelvet szorgosan tanulom, a csekély angoltudásom lassan lecserelődik spanyolra, előbb jut eszembe már spanyolul egy szó, mint angolul. Régebben ez nem így volt.

Remélem az influenza messze elkerült bennetek, amiről manapság annyi mindent lehet nálunk hallani: beoltassa vagy ne oltassa be az ember magát?

Baráti öleléssel

Bíró Balázsné Éva, Balázs és a kis Barnus, Budapest

Kedves Szerkesztőség!

Köszönetet mondok a karácsonyi lapért, a Szabó Anikó igazán tüneményes alkotásának felhasználásáért! Viszont-kívánok szeretetteljes Karácsonyt és eredményekben-örömeiben gazdag 2010-et!

Nagy Krisztina, Mar del Sud

Kedves Zsuzsó!

Köszönjük az Argentínai Magyar Hírlap nevében küldött szép karácsonyi lapot. Mi is szeretettel gondolunk Rátok s kívánunk Mindnyájatoknak meghitt, szép Karácsonyt és erőt, egészséget, sok szerencsét az Újesztendőre.

A tartalmas, remek újságot továbbra is nagyon élvezzük és értékeljük. Visszaemlékszünk az argentinai Karácsonyokra. Nem volt soha hangulatom a rekkentő hőség miatt. Hó itt ugyan nálunk sincs, de legalább lehül az idő, s ha szerencsénk van itt-ott esik is. Az elmúlt években alig volt csapadékunk, s a közeli tavunk majdnem kiszáradt. Régebben reggelként le szoktunk oda sétálni, kb. egy óras gyaloglásra, de sajnos az az idő megszűnt, megöregedtünk. Minden nap megköszönöm a jó Istennek, hogy együtt vagyunk és még el tudjuk magunkat látni. Pista minden reggel tornázik, s naponta a botjával szép lassan egyet sétál.

Sok szeretettel

Kövecses Edith és Pista, San Diego, Kalifornia

Hivatalos fogadás a Hungáriában

Lehet, hogy hivatalos fogadásnak készült, de december 9-én a karácsony előtti hangulat mindenkit megszállt és megeremtődött egy igen kedves baráti légkör. A Hungária Vezetősége és Választmánya tagjai köszöntötték a dél-amerikai spanyol nyelvterületen immár egyedül megmaradt magyar külképviseletnek a már ismert és a vadonatúj munkatársait: közénk jött **Dr. Drexler András 1. tanácsos** feleségével, **Adéllal**, valamint a még sokunk részére ismeretlen **Házi Judit konzul** és férje, a chilei származású **Sergio Edgardo Pérez Gutiérrez**. **Gál Katalin** gazdasági felelős és férje, **Alex Aguilar** maradtak az ügyeletesek a nagykövetségen.

Notabilitások az asztalfőn b.-j.: Hungária first lady Zöldiné Cristina, Sergio Pérez Gutiérrez, Házi Judit, a háziúr, Dr. Drexler András és Adél, Lomniczy József

Fotó Trixi

A Hungária Nagy Család percekben belül megállapította, milyen szimpatikus és közvetlen vendégeket hívott meg vacsorára. Az Omar által szépen előkészített nagy díszasztalt körülültük. Zöldi Márton elnökünk néhány kerestelen szóval köszöntötte az új konzul-asszonyt és férjét, biztosítva őket, hogy mindent elkövetünk annak érdekében, hogy jól érezzék magukat körünkben. Prompt

A Hungária elnök szívélyes Isten hozottat mond

Fotó Trixi

megjött a spontán, őszinte válasz Judit részéről: ezt máris érzik, és nagy örömmel néznek argentinai tartózkodásuk hivatalos, de a nem hivatalos részének is elibe. Sok sikert kívánunk munkájukhoz! (HKZS)

Az új konzul, Házi Judit kedves, mesterkéletlen szavakkal mutatkozik be

Fotó Trixi

....HAZA A MAGASBAN

Folyt. az 1. oldalról

igényelt. Elsősorban több munkát és időt. Igyekeztünk tájékozódni az „otthoni” helyzetéről, olvastuk a magyarországi és az emigráns sajtót, próbáltunk - ahogy lehetett - kapcsolatot tartani. Tettük ezt megélhetési gondjaink mellett, szabadidőnként használva fel arra, hogy tájékozottak legyünk, ne csak a múltban éljünk. Figyelemmel kísértük más külföldi emigráns csoportok életét is. Közösségi tevékenységeink sok alkalmazkodást, honfitársaink iránti elnézést, megértést jelentettek. Megbocsájtóknak, békítőknak, elnézőknak kellett lennünk ahhoz, hogy munkánknak eredménye legyen. Hogy (egy kedves barátomat idézve) „mindig szorozzunk, és ne osszunk”. Anyagi támogatásaink tartották és tartják fenn intézményeinket - egyház, cserkészlet, Magyar Ház, iskola, sajtó, stb. Így dolgoztunk több-kevesebb erőfeszítéssel, kinek mennyire teltett erejéből, idejéből, pénzéből, akaratából.

A rendszerváltás után ez elévült volna? NEM, semmiképpen! Itt a válasz! **Mind a jelenben, mind a jövőben szükség van magyar öntudatunk ápolására,**

munkánkra:

1) Továbbra is az összmagyarságot (nem az egy bizonyos földdarabhoz kötött) képviseljük. Mindnyájan a magyarság független, *fizetség nélküli diplomatái* vagyunk, így nem kell alkalmazkodnunk az éppen kormányzó politikai irányvonalkhoz. Szabadon hirdethetjük nemzetünk kincseit, kidomborítva előnyeiket, takargathatjuk hibáit. Divatosan szólva, „jó propagandát” terjeszthetünk. Munkánkkal, eredményeinkkel példaadók lehetünk a társadalomban. De ehhez az kell, hogy korszerűen ismerjük óhazánkat, annak történelmét, földrajzát, társadalmát, napi politikáját is. Múltját és jelenét.

2) Mókunkban van sajátos nyelvünket tisztábban megőrizni, megtanulni, tanulmányozni, továbbadni, megismertetni. A pillanatnyi szlenget elvethetjük, úgyis csak a hasznosabb szavak maradnak majd azokból meg. Ezen keresztül közelebb kerülhetünk népünk őstörténetéhez is, kiszűrve a „politikai divatok”-hoz kötött feltevéseket. Ez erősíti öntudatunkat. A mai globalizált világban erre még nagyobb szükség van, mint régen.

3) Mindennapi életünk legtöbb gondja nem nehezedik közvetlen magyar dolgainkra. Az adófizetési rendszer terhei, a gazdasági helyzet, az egészségügy, a jog, a politikai és társadalmi környezetünk változásai elsősorban befogadó hazánktól függenek. Kihatnak ugyan egyéni életünkre és magyar közösségeinkre, de nem befolyásolják olyan nyomasztóan magyar érzelmeinket, mint akiknek megélhetésük, szabadságuk, jelenük és jövőjük függ ezektől. Tehát mi *függetlenebbül* magyarkodhatunk, mint a Kárpát-medencében bárhol élő nemzettársaink. Ezek az előnyeink.

De vigyázat! Vannak ellenségeink, vannak buktatók. Elsősorban a közöny, az elkényelmesedés, a nemtörődömség. Az új hazába való teljes beolvadás elsősorban **lustaság kérdése**: nem akarunk tovább pluszmunkát végezni. Ez ellen küzdenünk kell! A diaszpóra hosszú évei alatt csak azok maradtak meg idealistáknak, akik minőségi emberek, nem a „percmemberké”, hanem az „acélemberké”, akik Sík Sándorral vallják, hogy „nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek,

de rajtunk keresztül megyen át az Üzenet” (*Az acélember*). Tudom, hogy mi, fiatal és idős cserkészek ilyenek vagyunk, erre tettünk és teszünk fogadalmat.

Ma már tudjuk, hogy mind a három fent említett csoportban (óhaza, kisebbségek, diaszpóra) vannak acélemberké, olyanok, akik nemcsak „emberebb emberek”, de egyúttal „magyarabb magyarok” is. Azokat kell keresni, azokkal kell összefogni, a cserkészeten belül és kívül, a jelenlegi és a jövőbeli Magyarország építésére.

A cél meghatározott: a platói filozófiában megjelentetett „idea”, *eidos*, a tökéletes „haza” ott lebeg előttünk, amelynek reális jelenléte csak tökéletlen tükörképe az előbbinek, csak része a tökéletesnek. De a maga ideális mivoltában valóban ott van, **irányt ad**. A szép és jó, ami felé mehetünk, amiért dolgozunk és amit megvalósítani szeretnénk, bármely részén élünk is a világnak: **„Haza, a magasban.”**

(* A szerző cscst., venezuelai körzeti parancsnok. Megjelent a *Vezetők Lapjában* 2009. 104.sz.

Szentesi Zöldi László:

Templom és vizelde

Van egy szép tér Brüsszelben, a Place St. Catherine, itt áll valaha a régi halpiac, most hangulatos vendéglők sorakoznak egymás mellett, igazi kis ékszerdoboz, ahol az ember valósággal magába szívja a múltat. Megszürkült katolikus templom zárja le a teret, ahogyan körbejárom, olyat látok, amit még soha életemben, pedig megfordultam erre-arra a világban.

A St. Catherine-templom egyik sarkát nyilvános vizeldévé alakították, így bárki oldalba tisztelheti a megszentelt épületet. Vízelik is szorgalmasan vendéglősök, melósok, turisták, flamandok és vallonok, magától értetődő természetességgel. A vizelde környéki falrészén – talán a töméntelen savtól – már megzöldült az épület, és lassan kúszik felfelé a gyanús folt a szent épület testén. Később kiderül, hogy akárcsak a régi brüsszeli templomok kétharmada, ez is üresen áll. A városban élők már nemigen ünneplik a vasárnapot. Idejötték a bevándorlók, megérkezett az európai adminisztráció, a belga fővárosban pedig szép lassan bezárták a templomokat (üditő kivétel a helyi Magyar Ház, ahol a misére be sem férnek a zömében fiatal magyar katolikusok). De ami a brüsszeli kereszténységét illeti, minden elvégeztetett, nincs tovább. A St. Catherine téren az adventi vásárral sétálok, sehol egy Jézus-ábrázolás, nincs karácsonyi hangulat, még egy felirat sem hirdeti, hogy századokon át együtt lélegzett ilyentéjt Európa, várta egy emberként a Kisdéd születését. Marad az egyébként pompás árukiállítás, a nagyvonalú és biztos életvezetés, a hétköznapi kedvesség – de ennek az egésznek nincs arca, lehetnének Coloradóban éppúgy, mint Tallinnban. Pedig nem kell ahhoz kereszténynek lenni, hogy elfogadjuk az adventet és a karácsonyt, elegendő, ha az ember jó európai, és tiszteli a hagyományt.

Mi, európaiak mást sem teszünk nagyjából negyven éve, mint oldalba vizeljük a saját múltunkat, jelenünket és jövőnket. És rendkívül vigyázunk rá, hogy másokat meg ne sértünk. Nemhogy felbízattuk az idegeneket, de magunk is megszejteltük szent helyeinket, ahol őseink imádkoztak. Ahol apánk és anyánk örök hűségét fogadott egymásnak, és ahol megkeresztelték bennünket. Mi több, valósággal kéjleljük az etnomazochizmusban: ha már abban a születési rendellenességben élünk, hogy fehérek és európaiak vagyunk, tárt karokkal fogadunk minden idegen gondolatot, eszmét, nyelvet és szokást. Ami pedig a sajátunk, azt olykor elrejtjük, szégyelljük, kivetjük magunkból, mert különben még az a csúfság is megeshet velünk, hogy nem látszunk modern európainak.

Az efféle vizelési ügyek persze kölcsönösség után kiáltanak: ha mi lépten-nyomon megalázzuk magunkat, joggal várhatnánk el hasonló gesztusokat másoktól a szent városnév névében. De vajon Szaúd-Arábiában oldalba lehet vizelni egy mecsetet? Az ortodox zsidók is megteszik zsinagógáikkal? Vagy a kínaiak nekiállnak üríteni a Tiananmen téren? Persze hogy nem. Csak mi korcsosultunk el, a világ többi része köszöni, jól érzi magát. Európa ma jórészt az idősek és a magányosok kiváltsága. Pillanatnyi luxus, az ára pedig az, hogy a következő nemzedékek elől elszívjuk a maradék önbecsülést.

A modern nyugat-európai liberalizmus eredője a következő: két világháborúban a kontinens népei lemészárolták egymást, és 1945-ben semmi mást nem akartak, mint gondtalanul, gazdagodva élni. A volt gyarmattartó lelkiismeretfurdalásával és tagadhatatlan gazdasági ésszerűségéből behívták a gyarmatlakókat és a vendégmunkásokat. Önmagában persze nem a bevándorlók eltérő pszichéje, vallása, ízlése mélyítette el a bajokat, hiszen ők csak annyit engedtek meg maguknak, amennyit a többség megengedett nekik. A liberális Európa azonban kezdettől fogva túlszerette őket, és hatalmas politikai-pénzügyi támogatással zúzta szét a britek, franciák, hollandok, németek közösségi és egyéni önbecsülését. Nem a bevándorlók, hanem a fél évszázados liberális hegemonia tette tönkre Európát.

Ezért élünk ma multikulturális társadalmakban, és emiatt mondjuk azt, hogy az idegen szebb, mint a honfitárs. A liberális eszme miatt hisszük, hogy a nemzeti hovatartozásnál értékesebb a nemzetközi megfelelés, az öntudatos európai polgárnál pedig a kilúgozott agyú fogyasztó.

Nagyjából és egészében ezért vizeljük ma oldalba a templomainkat. - Magyarországon még nem, de csak idő kérdése. De azért bízunk abban, hogy a jó európaiak végül felülkerekednek. Több önismeret, több Európa - ez lehet a recept a liberalizmus ellen.

(Megjelent MH 09.dec.8. Köszönet Schirl Pál)

*

A jövő év közepe táján nagy fordulópont következik be. Az emberek várják a változást, sokan hisznek abban, hogy a dolgok megfordíthatók; erkölcsi, szellemi megújulásra lesz szükség. Meg kell teremteni egy minimális nemzeti egyetértést azért is, hogy javítani lehessen „a rendkívül rossz állapotban levő magyarság- és Magyarország-képen.”

(Martonyi János volt magyar külügyminiszter egy washingtoni rendezvényen, 2009. december 1. Köszönet Jeszenszky Géza)

Egy laudáció margójára

A Ticinói Magyar Egyesületben 2009. november 22-én Saáry Éva író, festő- és fotóművész 80. születésnapja alkalmából ünnepélyes megemlékezést rendeztek. Az ünnepelt életét és munkásságát méltató Dr. Lőrincz István többek közt ezt mondta: „Érdemes ember az, aki saját munkáján felül, a társadalmi együttélés valamelyik területén olyat alkot, ami egy közösség, hazája vagy népe javát szolgálja, elismerést szerez neki.”

Saáry Éva egyik legszebb születésnapi ajándéka a 17 éves Julika unokájától kapott levél:

„Kedves Nagymami!

Most van a 80. születésnapod és már sokféle módon ünnepeltük meg a Magyar Egyesületnél meg a családban. Szerintem egy nő két szép ajándékot kaphat a születésnapjára: egy csokor virágot vagy egy levelet. Virágot már olyan sokat kaptál, hogy gondoltam, jobban fogsz örülni egy levélnek.

Amióta megszülettünk, minden nap nálad vagyunk és mindig foglalkozol velünk. Amikor kicsik voltunk, mindig ültünk veled az íróasztalodnál és mindenféléről meséltél nekünk. Nagyon szeretném neked megköszönni, mert veled mindig nagyon sokat tanultunk, minden nap valami újról tudtál velünk beszélgetni. Most talán jobban tudjuk felfogni, hogy mennyit tanítottál nekünk, mert felnőttünk és jobban tudjuk értékelni. Neked köszönhetjük, hogy a történelmet meg az irodalmat megszerettük. Olyan érdekesek mindig a beszélgetések veled az ebédnél vagy a vacsoránál. És még valami nagyon fontosat szeretnék megköszönni: a magyar nyelvet. Köszönöm, hogy velünk mindig csak magyarul beszéltél és hogy mindig mondd, hogy beszéljünk magyarul, ha éppen olaszul beszélünk. Nagyon örülök, amikor elmegyünk Budapestre és látom, hogy tényleg jól tudunk beszélni, és nagyon örülök, amikor elgondolom, hogy két nyelven majdnem anyanyelvi szinten tudok. A magyar a legnagyobb ajándék, amit adtál nekünk, és ezért mindig hálás leszek neked. Persze, nem tudok jól írni (ne is nézzed a sok hibát ebben a levélben!), és olvasni csak lassan tudok. De igazad van, amikor mondd, hogy abba bele lehet jönni, ha már jól tudunk beszélni.

Neked sokat kell megköszönnünk! De valamit meg kell bocsátanod nekünk. Sokszor adtál nekünk cikkeket vagy könyveket, amiket Te írtál, és szeretted volna, hogy mi elolvassuk. Bocsánatot kérek tőled, hogy olyan lusta voltam és mindig napokig tartott, amíg egy cikket elolvastam vagy egy könyvbe beleolvastam. És még jobban bocsánatot kérek, hogy csak most nyáron olvastam el egy könyvedet (az „Elvarázsolt kert”-et) egészen. Te azt hiszed, hogy engem nem érdekel az, amivel foglalkozol, de tudnod kell, hogy az embernek egy kis idő kell ahhoz, hogy fölfogja és értékelni tudja. En először most nyáron értettem meg, hogy milyen fontos neked - meg nekünk is -, hogy Te írsz. Ott voltam Németországban és igyekeztem valamit tanulni, de közben minden este egy fejezetet olvastam a könyvedből, és próbáltam minden szót felfogni. A végén már nem is gondoltam az olvasásra, annyira izgultam már, hogy miről fog szólni a következő fejezet! Sok történetet már ismertem, de olyan sok újat fedeztem föl az életemről, hogy most értem, amikor azt mondd, hogy jobban ismernek téged az olvasóid, mint mi. Őszintén mondom, hogy egypárszor sírtam is. Úgy el tudod mesélni a dolgokat, hogy tényleg azt hittem, ott vagyok veled és én is átélem a forradalmat, Afrikát, és megismerem mindazokat, akikről írsz. Nagyon örülök, hogy ezt a könyvet elolvastam, mert olyan volt nekem, mint egy utazás az életemen meg a tapasztalataidon keresztül. Azt hiszem, jobban megismertelek.

Remélem, hogy továbbra is fogsz írni, és hogy sokat fogunk még tanulni tőled.

Egy nagyon szép és boldog születésnapot kívánok neked, Isten éltesen sokáig!

Sok szeretettel

Julika”

Csiba Kálmán

„a magyar nemzet talán utolsó vándorprédikátorának” nevezték. Az Erdélyi Református Egyházkerület két éve elhunyt nyugalmazott püspökének most állít szobrot szülőfaluja, Érsemjén. 2007 októberében felrázó erejű, lélekébresztő igehirdetéséből ez volt egyik utolsó üzenete:

Egy református püspök, akit nem tört meg a baj

„Kedves testvéreim, bennünket sasnak teremtett az Úristen! Az őseink is sasok voltak. Nem a társadalom szekere után futottak, hogy az vege fel őket valahogy a saroglyába, hanem a társadalom szekere előtt mentek, és utat mutattak. Mert Isten üzenetét hordozták. Most már régen szemétdombon kövér giliszták után kapargáló tyúkká lett a nemzetünk, az egyházunk, a hit bátorsága is. Nemzetünk immár nem a területeit, nem az elcsatolt nemzetrészeit veszti el, hanem a saját lelkét. Egy új

honfoglalás csak akkor lehet, ha merünk majd sasok lenni. Ha visszatálunk önmagunkra, aminek szánt bennünket Isten és mindenkinek megmutatjuk a válságból kivezető utat”.

A 78 éves karizmatikus püspök alig egy hónappal később hirtelen elment a minden élők útján. Mint pap, népe sorsát hordozta, mint próféta, népe jövőjét kereste. Üzenete érvényes mind a mai napig.

(Faggyas Sándor az MH-ban megjelent írása nyomán. Köszönet Schirl Pál)

Szerkesztői gondolatok egy új év elé –
- saját portánkon söpörgetve...

Gyönyörű est a Hungáriában - karácsonyi kántálás -

Kifinomult esztétikaérzékkel művészi összeállított programnak voltunk részesei november 29-én. A zeneest lefolyása alatt a tárogatót fölidező oboa hangja zongora kísérettel adott elő szép, pentatonikus magyar dallamokat, majd a magyar kórustól hozzáértéssel párosult érzelemmel hangzottak el az örökzöld karácsonyi énekek. A ZIK kisebb diákjai szavalással és a gyertyák bevonulásával vették ki részüket.

A művészi összejeljesítmény tökéletes volt, amit tekintve Leidemann Sylvia odaadó szaktudását már természetesnek tartunk.

Azonban legnagyobb érdeme az estnek az a hangulat, amelyet képes volt elővarázsolni. Már az első dallamok után megkapta a közönséget ez a hangulat - annyira, hogy átérezte a minden darab utáni taps fölöslegességét, mintha ennek hallgatolagos összebeszélés lett volna az előzménye. Egybefolyt a program, mindvégig tartó áhítat keletkezett a nagyteremben, amelyhez a mesterien fátvólos megvilágítás is hozzásegített.

*

A Coral Hungaria a rendezvény bevételét a ZIK diákoknak szóló ösztöndíjprogramra szánta. Ez a körülmény már ismert, mert évente ismétlődik. Azonban számomra elég érthetetlen, mennyire elégtelenül, mondhatni langyosan folyt előzőleg az esemény „beharangozása”, maga a terjesztés. Ezzel az ösztöndíj-bizottság tagjainak kellett volna behatóan foglalkoznia. Érthetetlen, hogy nem buzgólkodtak eléggé, sőt ők maguk, vagyis a szülők nem voltak teljes létszámban jelen, látszólag elhanyagolva a dolgot, pedig azt vették tervbe, ugye, hogy gyermekeik hasznélvezői lesznek a ZIK-ösztöndíjnak, amivel Magyarországra küldhetik őket. Am érthetetlen az a körülmény is, hogy az egyetem magyar

kolónia mennyire nem tartja fontosnak jövőbelátó intézményei támogatását. Mintha fennmaradásuk - és általuk: fennmaradásunk! - nem lenne fontos.

Fotó Bonczos

Miért mondom mindezt? Mert a teremben minimálisan legalább 100 embernek kellett volna lennie. Feleannyi volt jelen.

*

Üzenem mindazoknak, akik távol maradtak e rendezvényről, hogy nemcsak a Coral Hungaria áldozatos, önkéntes munkája iránt, de a ZIK-nek a kolónia jövőjére mérvadóan kiható ösztöndíjprogramja iránt is kimutatták közömbösségüket, bántódást okozván a programot önzetlenül megvalósítók lelkiületében. Mindemlelt saját magukat vonták ki abból a csodálatosan bűvös, a lélekre kiható karácsonyi hangulatból, amit a zeneest nyújtott. Olyan légkörből, amely a magunkba-szállást segítette elő, amely a szívekbe belesúgta az egymás iránti szeretet igényét és amelyből erőt lehet meríteni hosszútávra is. Nem ez az Advent? Nem ez a Karácsony?

*

Reméljük, hogy a beköszöntött 2010. év meghozza azokban is a kolóniánk iránti felelősségérzetet, akik készségesen veszik természetesnek az eléjük „tálalt” programokat, sőt, olyan ajándéknak tekintik, amit könnyűszerrel visszadobhatnak. Ha azt akarjuk, hogy kolóniánk csodálatos fennmaradása ne menjen veszendőbe a következő, mondjuk 5. generációval, akkor bizony kézzelfoghatóbban kell e mellett tanúbizonyságot tennünk.

Haynálné Kesserű Zsuzsánna

BRAZÍLIAI HÍRADÓ

A São Pauló-i magyar kolónia 2009-es éve

Piller Éva, São Pauló-i tudósítónktól

São Paulóban több magyar tömörülés van és a Magyar Ház mindenkinek a közös otthona.

A **Magyar Ház** egy 1985-ben megvásárolt ingatlan, amihez a pénz a Segélyegylet egyik eladott ingatlanából és a kolónia egyéni adományaiból gyűlt össze. Amióta ez az ingatlan megvan, minden egység itt dolgozik vagy itt tartja összejöveteleit, kivéve a Cserkészcsapatot. Ugyanis a **13. Szondi György vegyescsapat**, amelyik a négy São Pauló-i magyar cserkészcsapat összevonásából született, havi három összejövetelét a **Szent Imre kollégium** fedett sportpályáján, a negyediket pedig az Embu-i **Cserkészparkban** tartja.

Az 1926-ban alapított **Brazíliai Magyar Segélyegylet**, amely a város egyik keleti negyedében 1961 óta fenntart egy **Idősek Otthonát**, központi irodáját a Magyar Házban rendezte be.

A Magyar Házban továbbá a következő egységek jönnek össze rendszeresen, a hét napjait így elosztva egymás között:

- A 8 önkéntes könyvtáros hétfő de. rendezi a könyveket.
- A **Magyar Nőszövetség** Saurerné Depner Ingrid elnökletével minden hónap egyik szerdáján jön össze.
- Cserkészbarátok, cserkészszülők, volt cserkészek minden hónap első csütörtökén vacsoráznak.
- A **Ropogós** (harmadik életkor) **Táncház** minden pénteken találkozik.
- Magyar filmvetítés a hó utolsó pénteken, egy másik teremben kerül sorra.
- Az **Ökumenikus Bibliakör** minden hónap második szombatján tartja bibliáoráját.

Az Ökumenikus Bibliakör

- A 1949-ben alakult **Könyves Kálmán Szabadegyetem** a hónap 3. szombatján tartja előadásait.
- A **Zrínyi táncsoport** szombaton, a **Sarkantyú** és **Pántlika** pedig vasárnap du. tartja próbáit.
- Magyar katolikus mise minden hó második vasárnapján van a Szent Imre kollégium kápolnájában.
- A kolóniának már évek óta nincs se evangélikus, se református, se izraelita lelkésze. Az evangélikusoknak egy német lelkész és a reformátusoknak egy brazil tart Istentiszteletet.

*

Ez tehát a São Pauló-i magyar közösség minden évben megismétlődő rutinja. Részletek 2009-ből:

Január hónapban szokásosan nem történt semmi különleges esemény, sokan nyaraltak.

Februárban beindult az élet. A Szondi cserkészcsapat az embui cserkészparkban **IV. Béla, második honalapító** inspiráló néven egy 5 napos tábor rendezett. Ezalatt alaposan rendbehozták a cserkészparkot, amelyet egész évben használnak: kitakarították és kifestették az őrsi házakat, raktárt és tábort konyhát. Ezeket a munkákat aztán a nyitott ebédlő és konyha tetejének a teljes kicserélésével, az elkorhadt asztalok és padok eltávolításával fejezték be, mindezt a Szent Imre kollégium karbantartási osztályának a profi segítségével.

Új tető az embui cserkészpark ebédlője fölött

Márciusban rendezte meg a Segélyegylet a táncsoportok együttműködésével az év első, belépődíjas Táncházát, vacsorával. Ugyancsak márciusban volt a Segélyegylet beszámolója az Idősek Otthonának a helyzetéről, a pénzügyi mérlegről és a pénzügyek szanalálási terveiről. Szintén ebben a hónapban kezdődtek újra a magyar nyelvórák felnőttek számára. A március 15-i

ünnepet és állófogadást a Szabadegyetem rendezte. Végül pedig vendégül láttuk a Balassi Intézet két igazgatóját, Erdős Katalint és Bors Ildikót, Budapestről. Erre az alkalomra meg voltak híva volt ösztöndíjasok is, akik közül ebben az évben sem akadt önként jelentkező a magyar közösségi munkára. Pedig minden évben ez a nagy reménységünk...

Április a húsvéti koncerttel kezdődött Saurerné Depner Ingrid Nőszövetségi elnök rendezésében a Transatlántico német klubban. Majd sorra került, mint minden évben az Idősek Otthonában Virágvasárnap a „Piros Tojás” napja magyar misével, ajándékok kiosztásával az idős bentlakóknak, utána ebéd és egy hatalmas húsvéti tojás kisorsolásával. A Könyves Kálmán Szabadegyetem ezúttal nem egy előadást tartott, hanem egy vitadélutánra hívta meg a közönséget: „Miben különbözik a magyar más népektől?” - volt a téma. Linka Ödön atya vezette be és irányította az eszmecserét. Nagyszerű hozzászólások voltak, és az egész remekül sikerült!

Májusi magyar misénken a hőseinkről emlékeztünk meg, mint minden évben. Mivel olyan sikeres volt az áprilisi vitadélután, a Könyves Kálmán Szabadegyetem megismételte illetve folytatta ugyanazt, és természetesen gazdagodott a téma. Újra Táncház, vacsorával és bevétellel. A Nőszövetség szokásos összejövetele. Etelfesztívál: magyar ételek befagyasztásra alkalmas csomagolásban és közös ebéd. Jó bevétel volt. A Sarkantyú gyermek-táncsoportunk fellépett 12 más nemzetiségű csoporttal. Megtörtént a várva várt Chico Buarque „Budapest” c. filmjének a bemutatása. A magyar közönség jobbat várt...

Május. Mise a hősekért

Júniusban a Pántlika egy vacsorát rendezett jó bevétel reményében - ami be is következett. Az Idősek Otthonában megnéztük a minden évi brazil népiünnepélyt, a „Festa Juninát” a személyzet ügyes rendezésében, fellépésével és bingoval. A Nőszövetség Massent *Thais* operáját nézte meg közösen. A hónap utolsó hétvégén volt a Magyar Ház Teniszkupa mérkőzése.

Júliusban többen leutaztunk Jaraguá do Sulba, a „strudel” ünnepélyükre. Ebben a hónapban volt Linka Ödön atya gyémántmiséje (60 évi papság). Miséjének ünnepélyességét emelte a magyarországi győri bencés iskola fiúkórusának latin éneke. A Könyves Kálmán Szabadegyetem vendégül látta Dr. Szabó Maté magyarországi *ombudsman*t. És végül - a nagy esemény: Indultak fiataljaink a budapesti „Határontúli Magyar Fiatalok

A Pántlika beszámoló magyarországi útjáról b.-j.: Piller Mátyás, Bircsák Patrícia, ifj. Tirczka Lóránt (Lolli), Yamashita Szabó Yuri, Kiss Beatrix, ifj. Piller Gedeon, Abidor Paula, Marquês da Silva Pedro, Vargha Carolina. *Gitárral ülnek:* Nuñes Fekete Diana és Kiss Tomi

Tőkés László kitüntetése:

Eckstein-Kovács Péter, a román államfő kisebbségi ügyekért felelős tanácsadója a Traian Bănescu román államfő által adományozott legmagasabb román állami elismerést adta át a temesvári forradalomnak 20. évfordulóján a főszereplőjének, a volt református püspöknek és jelenlegi európai parlamenti képviselőnek, Tőkés Lászlónak.

Tőkés László elmondta: Akkor bukkant meg Romániában a kommunista diktatúra, amikor a megfélemlített egyének közösséggé szerveződtek, ehhez pedig Temesvár szellemére, etnikai és felekezeti összefogására volt szükség.

Sólyom László államfő hangsúlyozta, hogy a magyarság összetartozásának úgy kell kifejeződnie, hogy számot vetve a valóságos helyzettel, a

HÍRFORGÁCSOK

magyarság többközpontúvá válásával, az egyes nemzetiségek önálló fejlődésével, az Európai Unió lehetőségeivel, megmaradjon a nemzet egysége.

Orbán Viktor Fidesz elnök kifejtette, hogy a szabadság csak azoké, akik elég bátrak, hogy kiálljanak érte. Ez ma éppúgy igaz, mint 20 évvel ezelőtt, amikor Tőkés László egymaga szállt szembe a Ceaușescu rezsimmel és annak titkosszolgálatával, szimbólummá válva az egész világ előtt, erőt adva a közép-európai nemzetek küzdelméhez.

Szörényi Éva színművésznő életének 93. évében Los Angeles-i otthonában elhunyt. Egyedülálló, szakmai színvonalában és hosszában egyaránt kiemelkedő pályát futott be. A Nemzeti

14. **Találkozója**”. Beszámolójukból megtudtuk, hogy a találkozó a dél-amerikai csoportok feltűnésével és hatalmas sikerével zajlott le!

Augusztus. Használt ruha és csecsebecse vásár a Magyar Házban. Zongoraduó 2 fiatal brazil zongorista előadásában, aki indulnak a Liszt Ferenc Zeneakadémiára. Szent István ünnepély a Szent Gellért kolostor és Szent Imre kollégiumban. A cserkészcsapat Szolidaritás Táborúze az embui cserkészparkban. A Nőszövetség rendezésében jótékony célú koncert az angol kultúrházban.

Szeptember. A Könyves Kálmán Szabadegyetemen

Előadás a Könyves Kálmán Szabadegyetemen. Háttal a két előadó: b.-j.: Gombert Károly (cserkészneve Gumi) és Orsovay Alajos (cserkészneve Kicsi)

gondos kutatómunka után készült vetített képes előadást tartottak az 1989-es határnyitásról, a Vasfüggöny lebontásának 20. évfordulóján, Gombert Károly és Orsovay Alajos: „A berlini fal lebontása Magyarországon kezdődött” címmel. A Balázs Péter Idősek Otthonában „közös szórakozás délutánja”. A 38. Nemzetközi Néptáncfesztiválon, mint mindig, részt vettek táncsoportjaink.

Október. Az idei október 23-át São Paulo Állam Törvényhozási Palotájában ünnepeltük, Roberto Engler képviselő elnökletével, Pólyi Csaba nagykövet, Misi Gyula konzul, Romeu Tuma jr. és Luciano Barbosa Pestana brazil politikusok jelenlétével. A brazil és magyar himnusz (amelyet a budapesti kama-

Október 23. b.-j.: Szenttamás Egon János Magyar Ház elnök, Pólyi Csaba magyar nagykövet Brazíliavárosból, Engler Roberto São Paulo állam képviselője, Dr. Misi Gyula magyar főkonzul és Luciano Barbosa Pestana (Romeu Tuma Jr. elkésett, nincs jelen a himnuszok éneklésénél)

razenekar kísért) után Szenttamás Egon János, Magyar Ház Igazgató ünnepi beszédét a Vasfüggöny lebontásának 20. évfordulója köré építette, majd Márques da Silva Pedro, a *Pántlika* vezetője, vetítéssel egybekötve számolt be a 200-tagú közönségnek magyarországi szereplésükről.

A 13. Szondi György cs.csoport megünnepelte a brazíliai Magyar Cserkészlet 60. évfordulóját. (l. beszámoló AMH 2009. decemberi számában. Szerk.).

Október. Embu, az ajándék bögrék

November. Karácsonyi vásár a Magyar Lutheránus Egyházban.

December. Karácsony az Idősek Otthonában. A Cserkész karácsonyi vására a Szent Imre kollégiumban, Szilveszterest a Magyar Házban. ■

Színház tagja volt 1956-ig, a forradalom leverése után el kellett menekülnie hazájából. Ezt követően életét a nyugatra szakadt magyarok összefogásának szentelte. Magyarságát és 1956 eszméit minden körülmények között, minden nehézség ellenére megőrizte.

A világsúcstartó magyar Verrasztó Evelyn az isztambuli kontinensbajnokság döntőjében új világrekorddal aranyérmes lett a 200 m vegyesúszásban. Cseh László, Gyurta Dániel, Verrasztó Evelyn és a többi magyar úszó kiválóság teljesítményére világszerte felfigyeltek. Immár biztosan Budapest adhat otthont a 2010. augusztus 4. és 15. között megrendezendő Európa-bajnokságnak. (Források: MTI, www.fn.hu/kultura, www.nemzetisport.hu/uszo_eb/ DUNA TV)

Így élünk, éldegélünk . . .

... (levélrészlet Magyarországról)

Hideget tűrő hangulatban telnek most a napok magyar földön. A hideg idő beköszönte jó esély van arra, hogy a H1N1 névre keresztelt sertésinfluenza vírusai nem terjednek tovább. A járvány méretű új betegségnek ez idáig nagyon kedvezett az enyhe időjárás, s az eddigi szomorú statisztika alapján húsz honfitársunk esett áldozatul a Mexikóból indult kórnak. Különösen veszélyeztetettek a terhes anyukák, akiknek az immunrendszere a gyermekvárás időszakában legyengül. Ennek tudhatóan két kismamát és magzatát a leggondosabb orvosi kezelés mellett se sikerült megmenteni. A média világa ezt röpi most világgá minden hullámhosszon, ezzel is ösztönözve a lakosságot, hogy minél többen oltassák be magukat. A gyorsabb beavatkozás végett ún. „oltópontokat” hoztak létre az ország nagyobb városaiban, ahol szinte várakozás nélkül fel lehet venni a védőoltást. S ha lassan is, de a közhangulat a védőoltás javára billen.

Természetesen a védőoltás se lehet politikamentes. Okos szocialisták máris kitalálták, hogy a járvány terjedéséért a Fidesz a felelős. A két kismama haláláért pedig személyesen Orbán Viktor Fidesz elnök, aki állítólag fenntartásait fogalmazta meg a szérummal kapcsolatban... A Fidesz szóvivői pedig visszautasítják a vádakot és arra hívják fel a figyelmet, hogy a szocialista egészségügyi miniszter volt az, aki kijelentette, hogy nem oltatja be magát. Vagyis elkezdődött a választási kampány. S ha meggondoljuk, hogy ez csak a kezdett, akkor mi lesz itt még!

Vajon beérik-e bizonyos síroknak lévő csontok ellopásával? Elég lesz-e egy sorozatot rálőni a rendőrpalotára? Elég lesz-e egy Második Világháborús „bűnöst” találni a választásokra? És - bizony jobb azt nem végiggondolni, milyen alávaló, aljas praktikáknak nézünk elébe. Itt most vére menő harc kezdődik a képviselői mentességet jelentő helyekért és a haszonért. S talán megértik a Kádár-rendszert, amikor visszasírják a Kádár-rendszert, amikor szépen, libasorban, kötelezően elmentünk szavazni, s nem volt az gond, ki lesz a győztes...

No és természetesen azt is a Kádár-rendszer javára írják, hogy akkor nem lehetett ám így lopni! Mert bizony előfordult, hogy a tanácselnök egyik napról a másikra gondnok lett valahol az Isten háta mögött egy homokbányában... Igaz, csak hetek múlva, suttogva lehetett megtudni, hogy miért. De valami felelősségre vonás mégis csak történt. Volt valami fék a szocialisták akkori vonatán. Most semmi nincs.

Szomorúan olvasom Saáry Éva a múlt havi számban megjelent emigrációból kelt gondolatit: „Aztán jött a kiábrándulás! Magyarország helyzete az oroszok kimenetele után se fordult jobbra, csupán átalakult” - írja. Mondhatnám: de még mekkora kiábrándulás történt itthon! Még most se tértünk magunkhoz. Mert ugye, naiv módon azt hittük, most jön el a tehetség, a szorgalom, a kitartás ideje, s boldogulni fogunk. Ebben a hitben minden meg lett bocsátva. Napestig azt hajtogatták az örök haladók, a nagy átalakulók: most nem az egyenlőség, hanem az egyenlő lehetőség ideje következik. Ma már tudjuk mit jelent mindez nálunk. A szélhámosok ideje jött el...

S eltelt húsz esztendő! Lassan felnő egy új generáció, akiket liberális szellemen neveltek. Nem volt az véletlen, hogy az SZDSZ minden alkalommal megkaparintotta az oktatási tárcát! Pontosan tudták: akié az ifjúság, azé a jövő. Most, hogy közkerkölcsünk romokban hevernek, jön a felismerés: nem így kellett volna... Ez a *nem így kellett volna* egyre többször kerül elő a közbeszédben. Ha nyíltan nem is, de titokban minden valamire való

magyar politikus fejében megfordulnak ezek a gondolatok. Csak hát egyre kevesebben vannak „valamire való” politikusok... A politikusi pálya - ha szabad ezt a fogalmat használni - oly mértékben lejáratozott, hogy jó érzés ember kerüli őket, mint kutya a tüzet. Ebben a milióban készülünk az ünnepekre, s talán a szeretet ünnepe oldja egy picit a kilátástalanságot.

Mondhatnánk: az ország szekere semmit nem mozdult az elmúlt hónap óta, noha az átmeneti kormány részéről időről-időre diadaljelentések látnak napvilágot. Bajnai Gordon, átmeneti miniszterelnök, három hónappal a választások előtt harcot hirdetett a korrupció ellen... (a libák áráról nem szólt...). A parlamenti ellenzék pedig kézzel-lábbal védekezik az új költségvetés elfogadása miatt, ami - állításuk szerint - jó, ha kitar a választásokig. Állítólag olyan sok bevételt terveztek az átmeneti pénzügyesek, amilyen bevétel még soha nem volt Magyarország történetében. Így aztán papíron minden rendben van. Lesz bevétel bőven, futja a kiadásokra. A dolog érdekessége, hogy már december elején elkészültek a nagy művel! Az már más kérdés, ugye, hogy az új kormány elkezd majd tehetetlenkedni...

Lesz itt témája az új ellenzéknek és a kiphent, hibákra, bűnökre kiéhezett liberális sajtónak... S jönnek menetrendszerűen külföldről a jó barátok, kiválónál-kiválónál szakemberek, östehetségek, akik arról nyilatkoznak, hogy nagyon jó úton haladunk. Remek ez a kormány, csak a szélsőjobboldal ellen kell még határozottabban fellépni, nehogy azok hatalomra kerüljenek, mert akkor vége lesz itt a világnak...

Ebben a tudatban a rendőrök árgus szemekkel figyelik a fekete ruhába öltözött fiatalokat, hátha a megtiltott Magyar Gárda egyenruháját viselik. A rendelet ugyanis így szól: aki Magyar Gárda egyenruhát vagy ahhoz hasonló öltözetet visel, az szabálysértést követ el! Vagyis: lehet eső, lehet sár. Mi minősül „hasonló öltözet”-nek?

Miközben a szélsőjobboldaltól kell félnünk-reszketnünk, egyre aggasztóbb hírek jönnek az Alföldről. Idős embereket ölnek meg ismeretlen elkövetők néhány ezer forintért. A rendőrség dolgozik, s néhanap sikerül elkapni néhány akasztani való gazembert; ettől azonban a közbiztonság semmit se javul. Az élet sűrűjében dolgozó rendőrök - nem hivatalosan - elmondják: többet lehetne elérni, ha lenne támogatás, lenne politikai akarát. Az átmeneti hatalom azonban időről-időre megregulázza a rendőrséget. Nemrég egy közrendőrt két év letöltendő börtönre ítélték, mert 5 ezer forintért szemet hunyt egy szabálysértés fölött! Egy rendőrt két Siófokon megtámadó cigány családot viszont felfüggesztett börtönbüntetésre ítélték, mert csak kicsit verték meg a rendőrt... Hasonlóképpen Benedek Fülöpöt, a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. vezérigazgatóját hivatali visszaélés miatt három év próbaidőre, felfüggesztett büntetésre ítélték. Hogy hány száz millióval rövidült meg a magyar állam, erről nem szól a fáma.

A sukorói ügyben is folyik valamiféle eljárás. Időnként ügyvédek nyilatkoznak: védenek ártatlanságát hangsúlyozzák. Szoktatják a közvéleményt a majdani ítélethez... (Közokirat-hamisítás vádjával került bíróság elé Joav Blum a Velencei-tó partján fekvő sukorói kaszinó-beruházással összefüggésben. Szerk.)

A több éve folyó Kulcsár féle milliárdos sikkasztás ügye is mozgásban van. Előlről kezdik a tárgyalást, mert menet közben valami hiba történt... Úgyhogy mire újra átolvassák a könyvtárnyi nyomozati anya-

Bogár László:

Magyarországon, ma (kivonatossan)

(...) A Mohács óta zajló második fél évezred a folyamatos tragikus lepusztulás története. Ez arra utal, hogy a magyarság közben olyan egyre mélyülő spirituális válságot él át, amelynek nyomán egyre kevésbé képes önmaga létstratégiájának megfogalmazására és bátor képviselésére. Magyarország napjainkban történelmi mélypontra jutott. Végzetes lepusztulási lejtőn tart lefelé mind az anyagi és természeti értelemben vett vagyonok, mind a népesedési és egészségvagyon, mind az olyan szimbolikus vagyonok

terén, mint a nemzet lelki, erkölcsi, szellemi „készletei”.

(...) A magyar történelem során békeidőben még soha nem ment végbe olyan népeségbeli, egészségi vagyoni és lelki, erkölcsi, szellemi javakban való fogyatkozás, mint a kádári konszolidáció aranykorában. A felkészületlen magyar társadalmat olyan rövid idő alatt és olyan példátlan brutalitással hajszolták át a globális alkalmazkodás kényszerű szakaszán, hogy ennek máig tartó végzetes következményei lettek. ■

Levél Angliából

Tisztelt Szerkesztőség!

Novemberben otthon voltam, keresztül-kasul vonatoztam az országban, rokonokat, barátokat látogattam, s hivatalos ügyeket intéztem.

Valahányszor megérkezem Ferihegyre, mindig próbálom az idegen szemével nézni a dolgokat, bizakodva keresem a szépet, az érdekeset, de sajnos észreveszem a negatív jelenségeket is. Néhány éve nagy dolognak számított, hogy vonattal is meg lehet közelíteni a Ferihegy I-es terminált, illetve vasúton is be lehet onnan jutni a városba. Azt azonban soha nem értettem, hogy ha az ország vasútvonalainak többségén üttökopott vagonok járnak is, legalább a reptéri vonalra miért nem lehet tiszta kocsikat beállítani. Nem a francia vagy japán száguldó csodákat hiányolom, de talán a tisztaság, az üléshuzatok időnkénti mosása nem jelentene vállalhatatlan tehertételt, s ha másutt nem is, legalább ezen az egyetlen szakaszon, ahol a hazánkba érkező idegen az első s egyben meghatározó benyomásait szerzi.

Sajnos Budapest is tele van szeméttel s egyre agresszívabb hajléktalanokkal, akik nem egyszer saját vizeletükben fekszenek szinte valamennyi aluljáróban. London is tele van fedél nélküli emberekkel, de valahogy a frekvenciáltabb helyeken nem oly szembetűnő jelenlétük. Az erőszakos kéregetés azonban nem csak a hajléktalanokat jellemzi, a metró, villamoson is „egy kis aprót” kérnek minduntalan viszonylag jól öltözött és nyilvánvalóan munkaképes emberek. Vidéken, különösen Szegeden, sokkal kedvezőbb benyomások értek.

Vannak persze pozitív dolgok is, elsősorban kulturális, művészeti téren, de a feszített tempó miatt kiállításokra, operába nem jutottam el. A könyvesboltokat is végigjártam, s néhány igazán érdekes és szép kötetet gyarapítottam könyvtáramat.

Miközben eladó lakásokat nézegettem

got, talán még a bíró is nyugdíjba megy. A jó honpolgár pedig erősen törheti majd a fejét: hogy ki is volt ez a Kulcsár? Mit is csinált az? És ugye jönnek az újabb ügyek. A BKV-nál elfogtak két embert, akik „táskát cseréltek”: tíz milliót adtak át a jogi igazgatónak, aki a beruházások szerződéseit intézte s - állítólag - néha visszakapott egy kis aprópénzt a sikeres pályázatok után... A védője szerint mindössze annyi történt, hogy éppen kölcsönt kapott egyik barátjától. A történetben csak az a furcsa, hogy a „barát” a tettenéréskor megpróbált elmenekülni, ami elég szokatlant. Egy másik BKV igazgató éppen sielt Ausztriában amikor az eset történt, s már nem jött haza. Elsiklott biztosabb hómegzőkre. Őt most körözik az Unióban. Igazságügyeink tehát rendben vannak. Lesz dolga a bíróságoknak a sok felfüggesztett büntetés meghozataláig.

A sok gond között akadnak icipici jó hírek. Ha árnyékban is, de él, pislákol a magyar szellem. Régen elfeledett, „ismeretlen” írók kerülnek elő. Tormay Cécile, Herczeg Ferenc, Szabó Dezső - s alig merem leírni - Marschalkó Lajos könyvei forognak közön-kézen, s ez új dolog. Még se rendelet, se törvény nem tiltja olvasásukat, ill. erre még nem jött utasítás. Nemrég az egyik tévécsatornán történészek vitatkoztak a fejekben véget nem érő Második Világháborúról, s arra a megállapításra jutottak, hogy az akkori politikai, katonai erőviszonyok között

bepillantást nyerhettem a magyar hitelintézetekben túltengő bürokrácia útvesztőibe. A legtöbb helyről már akkor elküldtek, mikor közöltem, hogy csak külföldi jövedelmet tudok igazolni, s amikor hozzátettem, hogy munkaviszonyom sincs, hanem önfoglalkoztató vagyok, aki utólagos adóbevallást készít, újabb ajtók zárultak be előttem. Mindenesetre elég szomorú, hogy EU csatlakozásunk ötödik évében még itt tartunk. A válság miatt a bankok egyébként is nehezebben nyújtanak hitelt, a Magyar Nemzeti Bank legújabb paternalista irányelve pedig sokak számára elzárja a lakásvásárlás útját. Az MNB azzal érvel, hogy a bedőlt hitelektől s a kilakoltatástól akarja megóvni az embereket, de ezzel tulajdonképp gyerekként kezel szabad polgárokat, akik meg tudnák ítélni saját pénzügyi teljesítőképességüket, s ha ezt a pénzügyet is elfogadja, akkor teljesen felelősen avatkoznak magánjogi viszonyokba. Az egyéni felelősséget korlátozó atyáskodás olyan családokat foszthat meg az önálló otthon megteremtésétől, akik takarékos és felelős életvitel mellett képesek lennének a törlesztésre.

Elutazásom hajnalán vonattal indultam a reptérre. Kőbányán felszállt egy elhanyagolt külsejű úriember, aki pénzt követelt tőlem, s miután visszautasítottam, a zsebéből előhúzott patkányt akarta rám dobni. Szerencsére megőriztem hidegvéremet és patkányostul kilöktem a fülkéből, de ez nem szegte teljesen kedvét, a szomszéd kabinban szintén a reptérre tartó francia turistákat akarta patkányai segítségével kifosztani. Végül a kalauzzal közösen leszállítottuk a vonatról, de az egyik francia hölgy így is sokkos állapotba került, lehet hogy el sem tudott utazni.

Egyelőre ennyi jutott eszembe, a közeljövőben ismét hazalátogatok, remélem, akkor kedvezőbb dolgokról is tudok írni. Érdekes módon ismerőseim nem várnak semmit a közelgő választásoktól, inkább rezignáltak, fásultan nyilatkoznak az ország mindennapjairól és kilátásairól. - cs-y -, London

Horthy Miklós kormányzóknak nem volt más választása. Ej, ki gondolta volna ezt?

S talán a jó hírek közé lehet sorolni, hogy lemondott Draskovics rendőrniszter. Igen sikeresnek értékelte saját munkáját - s eltűnt. Egyelőre a civil szférába. Remélhetőleg nem hallunk róla egyhamar.

És talán jó hírek lehet azt is betudni, hogy az Overdose csodaló-tulajdonos, Mikóczy Zoltán megszabadult a román fogságból. Ha pontosak az információk: egyszer csak felfüggesztették a börtönbüntetését... Természetesen a dologhoz pénznek semmi köze nincs. A románok váratlanul belátták tévedéseiket... Mikóczy úr is belátta, hogy követett el hibákat. Erre mondták hajdanán: A kecske is jólakott, a káposzta is megmaradt. Mindezek ellenére bízunk Overdose jó szereplésében, további sikereiben. Végül is ő csak egy ló. Igaz, hogy eredetileg angol, de magyar nevelés!

Barkuti Jenő

Overdose és Ribárszki Sándor tréner

Stirling György:

20 éve történt: Közép-Európa újjászületett

Minden új év kezdete arra indítja az embert, hogy visszaidézze a múltat és néhány pillanatra megálljon egy évfordulónál. Mert lehetetlen nem gondolni arra, hogy húsz éve fejeződött be a rendszerváltás - nemcsak Magyarországon, hanem az egész közép-európai térségben - és ez gyökeresen megváltoztatta sokmillió ember életét. Hogy ez a változás jót hozott-e vagy rosszat, arról megoszlanak a vélemények. Az mindenképp pozitívum, hogy a szovjet dominanciát és az egypárti diktatúrát felváltotta a demokrácia és a szabadság, ám az ugyanakkor megjelenő szabadpiaci gazdaságnak nevezett kapitalizmusban sokan csalódtak. Röviden úgy lehetne összefoglalni, hogy **a politikai fordulat sikertörténet, de a gazdasági átalakulás nem mindenkinek jelentett örömet.**

Azonban az évforduló alkalmából most nem az utolsó két évtized szociográfiájával akarok foglalkozni, hanem kizárólag a húsz év előtti ősz eseményeivel, amelyekkel lezárult a rendszerváltás folyamata és megkezdődött az új éra. Aki átélte ezeket a hónapokat, jól emlékezhet arra a határtalan lelkesedésre, amellyel az egész ország - és szélesebb körben egész Közép-Európa - fogadta a demokratikus kibontakozást, amelyet a maga módján mindenki igyekezett támogatni - kivéve azokat, akik átmentették magukat a múlt rendszerből és meg akarták állítani az időt. Ami némelyiküknek sikerült is...

1989 őszének alaphangját hazánkban az adta meg, hogy október 7-én feloszlatta önmagát az addigi állampárt, az MSZMP, és annak romjain megalakult az MSZP, a Magyar Szocialista Párt, amely minden privilégiumáról lemondva egy lett az akkor feltámadó régi demokratikus pártok között. A hónap másik fontos eseménye volt, amikor október 23-án megtörtént a Magyar Köztársaság kikiáltása. A dátum megválasztása az 56-os forradalom emléke előtti tisztelgés jele volt, csupán az vetett árnyékot a nagy eseményre, hogy a Népköztársaság kimúlását és a 3. Köztársaság megszületését az előző rendszer egyik prominens képviselője, Szűrös Mátyás jelentette be a Parlament erkélyéről. Ez azonban mit sem von le a történelmi pillanat jelentőségéből.

Ez az aktus jelezte hivatalosan is az új korszak kezdetét s ettől kezdve már (majdnem) demokratikus keretek között zajlott a magyar politikai élet: a múltból örökölt, de már számos új képviselővel bővült, némileg megújult parlamentet már áthatotta a szabad viták szelleme, a gótikus ház falain kívül pedig a pártok teljes erővel készültek az 1990. márciusára kitűzött általános választásokra.

De 1989 őszén nemcsak Magyarországon indult meg a pezsgés, hanem a „szocialista tábor” velünk szomszédos más országaiban is. Az **Ausztria** felé történt szeptember 11-i emlékezetes **határnyitás** óta csapatostul utaztak át Magyarországon azok a keletnémet állampolgárok, akik az NDK helyett az NSZK-ban akarták folytatni az életüket, és az átmenő forgalom soha nem látott méreteket öltött. Magyarországot merész eljárása **Lengyelországot** és **Csehszlovákiát** is hasonló döntésre sarkallta: a hazatérni nem akaró keletnémeteket különvonatok szállították Varsóból és Prágából Nyugat-Németországba. A térségen át 1989 végén nyugatra távozott NDK-polgárok száma megközelítette a 350 ezret.

Ez a hatalmas exodus megrendítette az egész keletnémet rezsimit. Október folyamán aktivizálódtak az ellenzéki csoportok és több nagyvárosban került sor tömegtüntetésekre. Amikor október 6-án **Honeckerék** katonai parádéval

ünnepezték az **NDK** megalakulásának 40. évfordulóját, az események már előrevetették baljós árnyékukat: a tömeg tüntetően éltette az ünnepségen megjelent Gorbacsovot, néhány nap múlva pedig a pártvezetőség felmentette Erich Honeckert minden beosztásából. Október 18-án utóda, **Egon Krenz** egy sor engedményt tett, de ez nem elégítette ki a népet, amely teljes változást követelt. November 9-én teljesült Ronald Reagan kívánsága, amit pár hónappal előbb, berlini látogatásakor hallhatott tőle a világ: „Mr. President, bontsa le ezt a falat!” - És leomlott a szörnyű Fal.

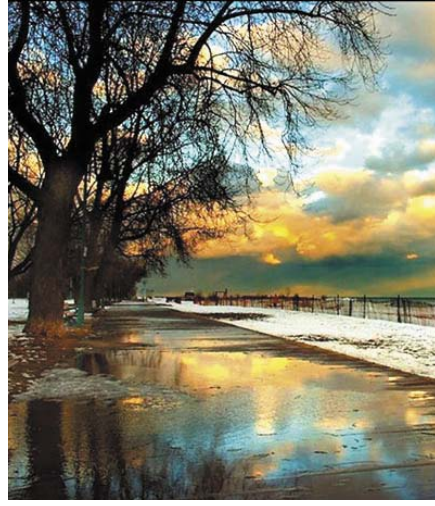
Csehszlovákia volt a következő dominó: itt is rengett a föld és az 1968-as Prágai Tavasz szovjet közreműködéssel elnémított követelése most újult erővel törtek a felszínre. Az év folyamán ország-szerte diáktüntetés diáktüntetést követett, de ezeket a rendőrség még brutálisan leverte. Később a keletnémet turisták példáján felbátorodott tüntetők szembeszálltak a karhatalommal, majd sztrájkok bénították meg az ország életét.

A hatalom végül meghátrált: **Gustáv Husák** november végén lemondott és újjáalakult a pártvezetőség, majd a kormány is. Decemberben **Alexander Dubčeket** a parlament elnökévé, **Václav Havelt** pedig ideiglenes köztársasági elnökké választották. A „bársonyos forradalom”, amelynek élharcosai a diákok voltak, győzelmet aratott Csehszlovákiában.

Románia első embere ekkor még **Nicolae Ceaușescu** volt, aki 1965-ben történt hatalomra kerülése óta olyan rendszert épített ki, amely megdönthetetlennek látszott. A **Securitate** mindenkit rettegésben tartó terrorja ellenére 1989 közepétől a Ceaușescu-diktatúra falain is megmutatkoztak az első repedések. Egyre több bíráló érte a **Conducator** az emberi jogok megsértése és egyéb törvénytelen ségek miatt, de a bukásig vezető folyamatot egy addig ismeretlen temesvári magyar református lelkész, **Tőkés László** indította meg. Tőkés bátran kiállt a magyar kisebbség jogaiért és bírálta Ceaușescu módszereit, többek közt falurendezési - „falugyalulási” - terveit is.

A hatóságok egy ideig csak zaklatással próbálták jobb belátásra bírni Tökést, aztán úgy döntöttek, hogy erőszakkal távolítsák el őt Temesvárról. December 15-re tüzték ki a kilakoltatás napját, Tőkés azonban nem engedelmeskedett s a háza körül összegyűlt nagy tömeg meghátrálásra készítette a hatóságokat. A kilakoltatást másnapra halasztották, de a megadott időpontban százak és százak formáltak évláncot a lelkész háza körül. Amikor a rendőrök erőszakkal akartak áttörni az egyre szaporodó tömegen (amelyben akkor már a románok voltak többségben), az emberek ellenálltak és szabadságot követelő, rendszerellenes jelszavakat kezdtek skandálni. A romániai forradalom elkezdődött.

Az események felgyorsultak: másnap katonaság érkezett a városba és oszlatni próbálta a tömeget, miközben sokakat megvertek és megsebesítettek. Amikor a rádió jelentette, hogy a tüntetés tovább folytatódik, Ceaușescu elrendelte a katonaság fegyverhasználatát a „lázdók” ellen. A sortűzeknek másnapra már több mint száz halálos áldozata volt, magyarok és románok vegyesen. A „véres hétvége” olaj volt tűzre, és a gyilkosságok miatt felháborodott temesváriak 20-án száz-ezernél is nagyobb számban vonultak ki az utcára, hogy követeljék a „Kárpátok géniuszának” lemondását. A feldühödött tömeggel sem a Securitate, sem a katonaság nem mert szembezelegni és a sötétség leple alatt a karhatalom eltűnt a városból. Még az este megalakult a Román

Tóth Árpád

Január

Rossz idöket élünk, hogy fesse ki jónak?
Ki hisz ma Százéves Jövendőmondónak?
Mikor maga sem hisz, öreg csont, magának,
Húzván gond gyümölcse vén ágát nyakának?

Mégis, hivatalból, ő lévén az ember,
Kinél a naptáros jobb idöket rendel,
Varázsló-süvegét most is félrecesapva,
Üti a jövendő kongó üret csapra:

**Csorduljon sok jóval a sok jövő hónap,
Rossz nap elmaradjon, több legyen a jó nap,
A rossz úgy se jöjjön, ha ki tán hivatja, -
Ez legyen az új év legszebbik divatja!**

Magyar téli alkonyat

Álmomban látogatóban jártam az Úrnál... - mennybéli interjú -

Bekopogtam, hogy beszélgetni szeretnék Vele, ha van rám ideje.

Az Úr elmosolyodott és így válaszolt:

- Az én időm végtelen, mindenre jut belőle. Mire vagy kíváncsi?

- Az érdekelne, mit tartasz a legfurcsábbnak az emberekben?

- Azt, hogy nem szeretnek gyerekek lenni, siettetik a felnőtté válást, majd viaszvágyódnak a gyermekkorba... Azt, hogy akár az egészségüket is feláldozzák, hogy sok pénzük legyen, majd rengeteg pénzt költenek rá, hogy visszanyerjék egészségüket... Azt, hogy izgatottan lesik a jövőt, hogy megfelelkezzenek a jelenről, így aztán nemhogy a jövőt, de a jelent sem élik meg... Azt, hogy úgy élnek, mintha sose halnának meg, és úgy halnak meg, mintha sose éltek volna.

- Atyaként mit szeretnél, ha gyerekeid mely tanulságokat jegyeznék meg?

- Tanulják meg, hogy senkiből nem lehet erővel kicsikarni a szeretetet. Hagyni kell, hogy szerethessenek. Nem az a legértékesebb, hogy mit szeretnénk az életben,

hanem az, hogy kik állnak mellettünk. Tanulják meg, hogy nem célszerű másokhoz mérni magukat, saját magukhoz képest legyenek elbírálhatóak... Fogadják el, hogy nem az a gazdag, akinek a legtöbbje van, hanem az, akinek a legkevésbére van szüksége... Tanulják meg, hogy csak néhány másodperc kell ahhoz, hogy mély sebeket ejtsünk azokon, akiket szeretünk, ám sok-sok év kell ahhoz, hogy ezek begyógyuljanak. A megbocsátást a megbocsátás gyakorlásának útján kell megtanulni... El kell fogadni, hogy vannak olyanok, akik mélyen éreznek, de nem tanulták meg kimutatni érzelmeiket. Meg kell tanulni, hogy bármit lehet pénzen venni, csak boldogságot nem... Két ember nézheti ugyanazt a dolgot - és mégis két másféle dolgot látnak... Meg kell tanulni, hogy az az igazi barát, aki mindent tud rólunk és mégis szeret. Nem mindig elég, ha mások megbocsátanak, meg kell bocsátanunk magunknak is.

Búcsúzásnál megköszöntem szavait, Ő pedig így válaszolt:

- Az emberek elfelejtik mit mondtál, mit csináltál. De arra mindig emlékezni fognak, hogy milyen érzéseket ébresztettél bennük...

(Köszönet Emödy Csaba, Budapest)

Demokratikus Front és átvette a hatalmat.

Temesváron tehát megbukott Ceaușescu, aki Bukarestben akkor még nem érzékelte, hogy napja leáldozott. 21-én tömeggyűlést hívott össze az elnöki palota előtti térre, de nem jutott szóhoz, mert a hatalmas tömeg lehurrogta és egyre hangosabban zúgott a „Le a diktátorral!” követelés. Ceaușescu ekkor értette meg, hogy itt a vég: visszahúzódt az épületbe, ahol csomagolt és feleségével együtt helikopteren elmenekült a fővárosból.

A Ceaușescu-házaspár nem jutott messzire: amikor egyik vidéki vádaskastélyukban akartak meghúzni magukat, felismerték őket és az elfogásukra kirendelt katonai egység statáriálisan ott helyben agyonlőtte mindkettőjüket. (A kivégzést filmre vették, és az egész világ láthatta a diktátor csúfos végét.)

Lengyelországban, ahol a **Szolidaritás** 1989-re már annyira megerősödött, hogy az egész ország közvéleményét maga mögött tudhatta, a november-decemberi átmeneti időszakban nem került sor erőszakos cselekményekre és a rendszerváltás szinte észrevétlenül zajlott le: **Lech Wałęsa** és a szakszervezet vezérkara fegyveres harc nélkül vette át a hatalmat és szervezte meg a demokratikus politikai életet.

Ugyancsak békés körülmények között ment végbe a reformkommunista hatalomátvétel **Bulgáriában**, ahol november 10-én, a berlini Fal leomlásának másnapján váltották le **Todor Zsivkovot** és jöttek helyébe új emberek. Az átalakulás hónapjaiban ugyan még egy darabig a kommunista párt vitte a primet, de lassan megszerveződött az addig meglehetősen passzív demokratikus ellenzék, és az egypártrendszerű diktatúra itt is lomtárba került.

*

Nem lenne teljes a korszakról felvázolt körkép, ha nem utalnánk azokra az erőkre, amelyek kívülről biztosították az

előfeltételeit annak, hogy a szovjet blokk országaiban 1989-ben felgyorsulhatott az egy-két évvel előbb elkezdődött erjedés, ami az év utolsó hónapjaiban mindenütt a rendszerváltáshoz vezetett. A külső erők közül ki kell emelnünk **Ronald Reagan** céltudatos politikáját, amely kitöltötte második elnöki ciklusának utolsó éveit. Ez arra irányult, hogy kiszorítsa Közép-Európából a szovjeteket és rákényszerítse a „Gonosz Birodalmát”, hogy visszaadja a térség népeinek szabadságát. Történelmi szerencse, hogy Reagan ehhez olyan partnert kapott a sorstól, mint **Gorbacsov**, aki a **glasznoszt** és a **peresztrojka** révén bebizonyította, hogy érti az idők szavát és hajlandó volt tárgyalni, sőt engedményeket tenni.

Reagan elnök 1985 és 1988 között ötször találkozott Gorbacsovval és elérte, hogy Moszkva nemcsak kiengedte szorításából a hat szatellitállamot, de vissza is vont csapatait azok területéről. Ronald Reagan egyetlen puskalövés nélkül megnyerte a harmadik világháborút és ha ő nem szorítja sarokba Gorbacsovot, valószínűleg egyetlen vazallus ország ellenzéke sem lett volna önmagában elég erős ahhoz, hogy békés eszközökkel kivívja a szabadságot és megvalósítsa a rendszerváltást.

Vitathatatlan, hogy Reagan politikája teremtette meg a lehetőségét a közép-európai változásoknak s azokra az öt követő elnök, George H. W. Bush és Gorbacsov december 3-5-i máltai megállapodása tette rá a pontot. Máltán vált az addig kialakult helyzet véglegessé és visszafordíthatatlanná.

2009 utolsó napjaiban visszaemlékezünk arra, hogy húsz évvel ezelőtt, 1989 végén miképp teljesedett ki hazánkban s egész Közép-Európában a rendszerváltás és hogyan honosodott meg a térségben a demokrácia, mert ennek az időszaknak a tanulságait még ma sem késő levonni. ■

Kurucz László:

A D.P. PROBLÉMA

- történelmi visszapillantás -

A II. Világháborút követő években, 1945 és 1950 között, a szétrombolt Nyugat-Európa egyik nagy problémája volt - az újjáépítésen felül - a kb. 15 milliónyi ún. „Displaced Persons”, röviden DP megoldatlan kérdése. Az óriási szám magába foglalta a kitelepítettek, a leszerelt katonák, a volt hadifoglyok, politikai menekültek, koncentrációs táborokból hazatérők vagy az országhatárok eltolódása és bizonytalansága miatt eredeti lakhelyükre vissza nem térő nagyszámú családok tömegét. Nyugat-Európa akkor telt meg menekült-táborokkal, amikor a lakosság is nagy lakáshiányban szenvedett és nehezen éledezett újra a romok felett...

Ezeknek a felsegélyezésére alakult meg az UNRRA (Egyesült Nemzetek Rehabilitációs Kapcsolatainak Adminisztrációja). Bár ez a szerv elsősorban a volt Szövetségesek polgárait támogatta, beleértve a Szovjetuniót is, éppen az ún. „ex-enemy” katonák és civilek rázúduló tömegei jelentették számukra a legtöbb munkát.

A menekültek legnagyobb része olyan országok polgára volt, akiknek szülőföldje a Szovjetunió adminisztrációja alá került. Ezek óriási többsége hallani sem akart a kilátásba helyezett hazatelepítésről, és noha szinte mindenüket elvesztették, inkább a légerek vackain húzódtak meg. Az elv az volt, hogy senkit sem lehet erőszakkal hazatelepíteni. Ettől ritkán tértek csak el, mint pl. a Vlasszov-féle hadsereg orosz, vagy horvát usztasáknál, akiket erőszakos hazatelepítésük után Sztálin és Tito katonái szinte azonnal agyonlőttek. A magyar politikai menekültek gátlástalanul nagy számú kiszolgáltatása még a mai napig vitatott téma.

A volt Szövetségesek nyugati katonái, angolok, franciák, hollandok, belgák, stb. hadifogságból való szabadulás után szinte azonnal hazatértek, és számuk különben sem volt nagyon jelentős. A volt szovjet hadifoglyok nagy része már vonakodott hazatérni, és részben sikerült is nekik Nyugaton maradni. A több milliónyi lengyel, - főleg az Anders hadsereg tagjai - bár szövetségesek voltak, nagyjából remélték, hogy országuk a londoni emigráns kormány vezetése alá kerül. Ez azonban nem következett be, és a sokat szenvedett Lengyelország megint csak a Szovjetunió érdekszférájába került. Nyugaton maradt katonái és milliónyi civilje nagyban hozzájárultak a DP-menekültek számának emeléséhez.

Arébbi volt olasz gyarmatokon (Abesszínia, Szomália, Eritrea, stb.) az angolok nemcsak a katonákat, hanem a civileket is összetartották, hajókra rakták és kitették őket Nápoly kikötőjébe. A gazdasági csőd szélén álló olasz kormány csak nagyon szűkösen tudta eltartani az amúgy is szegény városban lézengő menekültek óriási tömegét. Akkor született meg a dal:

Gli americani dicono fratelli,

Ma invece cioccolata ci mandano piselli.
(Az amerikaiak ugyan testvérnek szólítanak, de csokoládé helyett szárított borsót küldenek.)

A leszerelt német katonák milliói hazatérhettek... ha volt hová. Mert nemcsak a házak omlottak össze, ahol laktak, hanem a családtagok is meghaltak a bombázásban, vagy *malinky robot* révén a Szovjetunió „vendégszeretét” élvezték. Ezen a téren a Nemzetközi Vöröskereszt tett igen nagy szolgálatot az eltűnt, szétszóródott családok felkutatásában. Az (1949-ben létesült) ún. NDK területén honos német katonák és civilek csak igen kis számban tértek vissza eredeti lakhelyükre, inkább Nyugaton maradtak, még a kezdeti nehézségek ellenére is. Ezek eltartása a még csak lábadozó Németország számára óriási terhet jelentett, különösen, mikor ezek száma szinte ugrásszerűen emelkedett a volt szudétánémetek óriási, többmilliószámú tömegével, akiket a csehek egyszerűen elűztek és „áttelepítettek” a lebombázott, éhező és túlszűfolt Nyugat-Németországba.

Ausztria ügyes politikája révén „felszabadított” országnak számított, de mégis menekülttáboraikban, amelyeket az UNRRA, az osztrák kormány és más szervezetek tartottak fenn, milliónyi menekült húzódtott meg jobb időkre várva. A magyarok - az összlakosság számához viszonyítva - egyik legmagasabb százalékát jelentették a menekülteknek. Ennek egyik oka volt, hogy a Szálasi-féle kormány minisztériumai, más közhivatalok, néha még a tűzoltók is a háború utolsó fázisában, ha csonkán és rendszertelenül is, de Nyugatra települtek.

Voltak, akik már átéltek a szovjet „felszabadulást” és még a választások előtt, ahogy akkor mondták, „lábbal szavaztak”... Sokan voltak, nem csak magyarok, akik azt hitték, hogy a lágerélet csak átmenet, mert reménykedtek egy új világháborúban. Sajnos ezt az ábrándot egyes hivatalos amerikai szervek suba alatt még terjesztették is, különösen, amikor a hidegháború már kiéleződött.

A különféle német és lengyel területek táborából még élve megszabadult zsidók helyzete elég különböző volt. Nemcsak az UNRRA bőkezű támogatásában részesültek, hanem a Joint/JDC (American Jewish Joint Distribution Committee) is rögtön összeírta őket és támogatta a Palesztinába irányuló kivándorlásra (*aliya*). Elég nagyszámú zsidónak sikerült főleg rokonaik révén kivándorolni az Egyesült Államokba és onnan, érthetően, kevesen gyarapították az ún. *alijázók* számát. A nyugati, angol, francia, belga, holland, stb. zsidók rögtön hazatértek, bár ezek közül elég sokan később Izraelbe települtek. A még életben maradt szegény és hontalan lengyel, orosz, litván zsidók már eleve nagy többségükben a felállítandó új Izraelben remélték új hazát találni. Mivel ez akkor még, egészen 1948-ig angol fennhatóság alatti terület volt, csak bizonyos számú zsidó bevándorlását engedélyezték, és így az oda igyekvők nagy része illegálisan, vagy csak nagy kockázattal indult útnak. Az arabok, akik a brit adminisztráció alatt viszonylag békén éltek a zsidókkal (ezek száma akkor még egészen jelentéktelen volt), most természetesen félve néztek az egyre gyorsabban növekvő tömegű zsidóra, ami mind a mai napig a legnagyobb megoldatlan problémája a Közel-Keletnek. Palesztinát végül az ENSZ 1948-ban kétfelé osztotta, de ezt a megoldást egyik fél sem fogadta el.

Különös, egyedi kivétel volt Spanyolország magatartása. A háború alatti kétségtelen német és olasz kölcsönös szimpátiát a győztes angolszások elég rossz szemmel nézték, és voltak tervek - főleg a Szovjetunió kezdeményezésére - Franco megbuktatására. Viszont azt is számba vették, hogy minden német nyomás ellenére Franco nem volt hajlandó a Szövetségesek ellen harcba lépni, és különösen már a hidegháború kifejlődésével abszolút antikommunista magatartása már nem volt lebecsülendő tényező. Menekültek - már csak a természetes határok nehézségei miatt is - nagyon nehezen jutottak be Spanyolországba, viszont jelentősebb katonai vagy polgári személyiségek Franco engedélyével léphettek át a Pireneusokat. Főleg magasrangú repülőtisztek, akik később Argentínába emigráltak, sőt a horvát *poglavnik*, Ante Pavelić is, aki sokévi argentinai tartózkodás után végül is Spanyolországban halt meg.

Nem lehet megjegyzés nélkül hagyni a táborokban élő menekültek erkölcsi és etikai magatartását. Akkor és ott a nyomorult lakhatási viszonyok között a természetes erkölcsi normák erősen fellazultak. Számos család bomlott fel; a válások napirenden voltak, néha még nem is egész törvényesen, ami később elég sok problémát okozott az emigránsoknak új hazájukban. Nagyon kevések sikerült csak állandó jellegű lakáshoz jutni, már csak az óriási lakáshiány miatt is. Talán csak a Párizsban élők voltak valamivel jobb helyzetben, ahol akkor számtalan kis

hotelben húzódtak meg, ami még azok számára is elérhető volt, akik kétkezi, olcsó munkával keresték meg a mindennapi *baguette*-jüket. A különböző nemzetiségűek persze igyekeztek a maguk fajtája közé jutni és fenntartani a kapcsolatokat. Ez különösen a magyarok között nem volt nagyon nehéz, hiszen szinte legtöbbször kolléga vagy bajtárs volt.

Viszont azt lehet mondani, hogy az elkülönülések során a lelket csaknem minden náció fiaiban a papok tartották fenn. Erre nagy szükség is volt, hiszen a már említett erkölcsi szokások és normák meggyengülésével szemben csak ők harcoltak több-kevesebb eredménnyel. Jóformán minden DP-ben ők ápolták a nemzeti érzést és a jobb jövő reményét. Szerepüket nem szabad alábecsülni, nélkülük a sok milliónyi lézengő, szegény és elkeseredett menekült között igen könnyű lett volna felfordulást, sőt lázadásokat is szítani.

A kényszerű együttélésnek azért volt néhány jó oldala is. A sokszor gyűlöletig fajuló nemzeti vagy faji ellenérzések nagyon lecsiszolódtak és a közös nyomor sokszor egymásra utalta az embereket, akik így szolidárisan megismerték egymást. Hetekig voltam tanúja dalmát-olaszok, usztasa horvátok, titoista szerbek békés együttélésének, ami a légerekben kívül szinte elképzelhetetlen lett volna. Közös rendezett színdarabok, zenedélutánok mondhatni napirenden voltak, és ezt a táborok vezetői érthető okokból a legmesszebbmenően támogatták is. Sokszorosított, primitív kivitelű lapocskák, sőt folyóiratok is megjelentek, amiket azután úgyszólván az aktatáskákból terjesztettek.

A magyarok ebben különösen elől jártak, bár természetesen nem hiányoztak ezekből az írásokból a politikai acsarkodások és vádaskodások sem. De azért valahogy mégis fenntartották a közösségi szellemet.

A háború utáni politikai felelősségre vonást nemcsak a Nürnbergi Per jelentette, hanem az ún. „kollaboránsok” szigorú büntetése is, akik ellen szabályos fejedelmeket rendeztek, főleg Norvégiában, Hollandiában, Belgiumban, még Franciaországban is.

A tengerparti menekült számára nagy nehézséget jelentett olyan személyazonossági papír beszerzése, amelyet mindenhol elfogadtak volna. Ilyen viszont nem létezett. A DP-k egyszerű kis kártyát kaptak, de ez a táborba való be- és kilépésen felül esetleg csak az élelmiszerjegy-jogosultságát igazolta. Néha még azt sem. Csak a kivándorlások megindulásával kezdett a Nemzetközi Vöröskereszt bizonyos *passport*-féleséget kiállítani, de ezt sem fogadták el mindenhol.

Természetesen voltak születések, házasságkötések, halálozások. Ezek papírjait az illetékes országok civil hatóságai állították ki, de például hagyatéki eljárást más zónából, vagy más országból szinte lehetetlen volt elkezdni. A négy megszállási övezeten belül az angol, amerikai, francia és szovjet katonai hatóságok adhattak utazási okmányt, esetleg más zónába is, de „négyhatalmi” útokmányt csak nagyon nehezen lehetett beszerezni.

A sok milliónyi menekült legnagyobb problémája természetesen a létbizonytalanság volt. Tömegesen egészen 1948-ig egyetlen ország sem volt hajlandó befogadni őket, viszont ügyes amerikai és szovjet ügynökök a legértékesebb elemeket gyorsan kiszippkálták és soron kívül országaikba vitték, nem sokat törődve politikai beállítottságukkal - gondoljunk csak Wernher von Braun nevére. Talán fölösleges is említeni, hogy a táborok a szponzorok, *agent provocateur*-ök számára termékeny táptalajt jelentettek.

Ahogy a Marshall-terv során elkezdődött Európa újjáépítése, egyre nyilvánvalóbb lett, hogy a menekülttáborok sokszázezer lakója veszélyes politikai töltetet is jelenthet a befogadó országoknak. Egyrésztük könnyű volt elhelyezni Franciaország és

Belgium bányáiban, de ez az egészhez képest csak jelentéktelen szám volt. Viszont elég sokan választották a francia Idegenlégiót, már csak romantikából is. Ezeknek azután bőven jutott tennivaló, hiszen a franciák nemcsak Észak-Afrikában harcoltak, hanem akkor már a Távol-Keleten is, ahol a legnagyobb veszteségeik voltak. Néhány magyar is jelentkezett, de a zömét a németek képezték, leszerelt, vagy hontalan katonák, akik nem remélték a német haza újjáépítését.

*

Akik azután a világ sorsát a legmagasabb polcokról irányították, felismerték, hogy a legjobb járható út a menekültprobléma megoldására ezek **tengerentúli kivándoroltatása**. Ezt az UNRRA szervezte meg és viselte annak jelentős költségeit is, ami még mindig kevesebbe került, mint a menekülttáborok hosszú évekig tartó fenntartása, nem is beszélve annak politikai és főleg szociális árnyoldalairól. Eleinte elég nehéz volt befogadó országot találni, mert Kanada, Új-Zéland és Ausztrália is akkoriban szerelte le a világháborúban részt vett katonáit, és természetesen elsősorban ezek számára kellett munkalehetőséget biztosítani.

Elsőnek Argentína nyitotta meg kapuit Perón tábornok javaslatára. Az ország élet-színvonala akkor nagyon magas volt és úgy gondolták, hogy a kisemmizett menekültekkel feltölthetik a lakatlan ország még meg nem művelt területeit. Már előző tapasztalataik révén is előnyben részesítették az igénytelenebb olasz bevándorlókat, nem is beszélve azok itteni kapcsolatairól, hiszen az ország lakosságának 40%-a olasz eredetű.

A sok bevándorló német, cseh, lengyel és magyar viszont nagyjából entellektüel volt, akik sehogyan sem akartak földet túrni a Pampán, vagy fát vágni az őserdőben. A hivatalos szervek nem tudták, sőt, nem is akarták ezek szellemi értékeit beépíteni az országba, így aztán hosszú évekig alacsonyabb rendű munkával keresték a kenyerüket. Ez azonban sohasem hiányzott ebben a mérhetetlenül gazdag országban, ahol akkoriban senki sem maradt munka nélkül.

Néhány évvel később azután már Ausztrália és Kanada is befogadta a menekült tömegeit, ami óriási fellendülést jelentett ezeknek az országoknak. Rövid átképzés után minden téren folytathatták foglalkozásukat, és elég hamar beletörődtek, hogy belátható időn belül nem térhetnek vissza szülőföldjükre. Felfedezték a szabadság édességét és a meggazdagodás nem mindig gyors, de tág lehetőségeit, szemben a „szocialista tábor” parancsuralmával, szürkeségével és szegénységével.

Egy nem is jelentéktelen réteg továbbra is Európában maradt, főleg Nyugat-Németországban, amely éppen a Marshall-terv révén gyorsan talpra állt. Igen sok entellektüel maradt Franciaországban, és fiatal diákok százával tanultak tovább Belgium, Anglia és Hollandia egyetemén. Ezek elvágása után igen kevesen tértek haza, vagy vándoroltak tengeren túlra.

Az Egyesült Államokban megmaradt a kvótarendszer, de azt gyakran kiszélesítették. Így, ha később is, de kb. másfél millió ember tudott oda kivándorolni. Gyorsan beilleszkedtek az „American Life”-be, amely mindenki számára lehetővé tette a boldogulást.

Arra nagyon kevesen gondoltak, hogy az európai nemzetek a szörnyű háborús veszteségek után elvesztették legalább 10 millió polgárukat, akik már az újonnan választott haza gazdaságát és fellendülését gyarapították.

Az 50-es évek végére már lényegileg nem maradt menekülttábor. Akik nem vándoroltak tovább, németek vagy franciák lettek. A 90-es években felszabaduló Kelet-Európába már csak kevesen tértek vissza, főleg amikor látták, hogy ott szinte mindent elől kell kezdeni és felszámolni a szocialista gazdálkodás hátramaradottságait. ■

Mit hallott az AMH?

Elhalálozások (Lapzárta után):

- **Mizsey Péter** előfizetőnk tavaly december 29-én meghalt. Súlyos betegen került öregotthonból kórházba már 1 hónappal korábban. Önzetlenül áldozatos, értékes, jó magyar volt. Főleg a magyar östörténelem, a szumerológia és a magyarországi politikai és gazdasági helyzet foglalkoztatta. Isten nyugosztalja!

- **Czanyó Adorján Dodó** január 2-án 90 évesen Santa Teresitában elhunyt. A közszeretnek örvendő népszerű **Dodó** 27 éven át szerkesztette a Dél-amerikai Magyar Hírlapot ennek megszűntéig 2004. januárban. Felesége **Helga** gerincbántalmakkal otthonukban volt, míg lányukra esett idős, beteg szülei istápolása. **Mimit** ez nagyon megviselte, utolsó percig édesapja mellett volt. Bővebbet következő számunkban.

- **Czanyó Évi (Dodó-Helga 3. gyermeke)** követte édesapját. Január 5-én Németországban meghalt. Kegyetlen és hosszú betegség vitte el 52 éves korában. Isten veled, Évi!

Betegeink

- **Farkasné Ercsey Judit** térdoperáción esett át decemberben. Kéthónapos utókezelést írtak elő a teljes fölépülésig, de a szilveszter estét már a Hungáriában töltötte.

- **Jeszenszky-Böhm Attila** műtét után már otthonában kezd fölérősödni.

Születés

Pejkó Oszkár előfizetőnknek karácsonyi ajándékként december 26-án megjött **Laura** lánya elsőszülöttje, a közel 3 kilós kis unoka, **Candelaria Rodríguez del Pozo-Pejkó**. Gratulálunk!

◀ A szülők Valentin és Laura túlboldogok a picit Candelariával!

Esküvők

- **Kerekes Marci est.** és **María Paz Nadale** december 12-én a San Benito Abad templomban örök hűséget esküdtek egymásnak meghatározható misével egybekötött szertartásban, argentin és magyar kórus kíséretével. Utána fogadás a Golden Centerben, ahol hajnalig táncolt zömével az ifjúság. A Regösök is alaposan kivették részüket! Nászútjuk Argentína csodás déli részeire vitte őket. Sok boldogságot az ifjú párnak!

Kerekes Marci büszkén vezeti ki újdonsült feleségét, **Pachu Nadalet**

- Késze adunk hírt egy díszes esküvőről. Tavaly június 27-én USA több államából jó néhány magyar utazott Washingtonba, hogy osztozzon **Dömötör Éva** és férje **William Bill Barnes** nagy örömeiben. Éva nagy gondal készítette elő egyetlen lányuk, **Katalin** esküvőjét. A fáradtság megérte, mert csodásan sikerült az ünnepély, még az anyák is mosolyogtak hozzá az égből. „Argentínok” is jelen voltak: **Leóvey Kati Morgó**, lánya **Brockné Leóvey Annamária Buksi** és annak férje, és a kis négyéves unokája, **Beatrice**; **Kuklenyik Judit** és férje **Szekerés János** és 13 éves kislányuk **Csilla**, Éva tanítványa. Továbbá a menyasszony keresztanyja, **Némethy Kesztyűs Judit** és lánya, **Némethy Mária**. Am a „brazílok” sem maradtak le, egy

A menyasszony ragyog, csupa fény... Barnes-Dömötör Katalin és férje, Christopher Dietz

Az öröme Éva bátyjával Dömötör Gáborral lejtett táncát kíséri Leóvey Buksi és férje, Matthew Brock

A menyasszony megperdíti a kis Brock Beatrice-t; Leóvey Kati Morgó a háttérben figyelő unokáját

egész „halom” **Dömötörrel**: Éva bátyja **Gábor** nagybácsi és lányai **Zsuzsi**, **Kati** és **Csilla**, akik a szertartás alatt a Bibliából olvastak föl. Gyerekeiket is elhozták, mind beszél magyarul... Jelen volt az eredetileg São Paulo-i **Kormanné Kokron Zsuzsi**, közkedvelt becenevén **Salí**. A dél-amerikai-magyar együvé-tartozásnak egy újabb élő példája adódott így ezen a fényes esküvőn! Gratulálunk a fiataloknak, szülőknek egyaránt!

Események, Vegyes

- November 19-én hármass ünneplés volt az Oleanderek-nél: Az 1. unokáért **Pappné Zizit**, a harmadikért **Botka Bözsit** és **Navesnikné Mókus** többszörös nagymamát születésnapjáért - mindannyian vidáman, nagy partedikkel...

b.-j.: Pappné Rác Zizi, Navesnikné Mattyasovszky Mókus, Botka Bözsi

Adolfo Reyes Adolfitóval

- **Haltenberger Ányos Bea** is dupla nagymama lett: 1. fia **Adolfo Reyes**

lett papa augusztus 17-én és 2. fia **Tomás Reyes** kisfia Francisco megszületett Barcelonában, december 9-én.

Tomás Reyes a 2 napos Franciscoval és Bea nagymamával

- **Nagy Karácsonyi vásár a Hungáriában, Mikulással!** Az évente újból és újból lelkesen megszervezett vásárnak általában sikere van, az itt-ott rossz idő, vagy olykor hideg ellenére is.

A Regös Együttes táncosai ezúton köszönik meg mindazoknak a felnőtteknek és Oleandereknek, akik - még ha nem Regös szülők is - a szokásos jókedvükkel megszervezték a három Regös standot és 3 napon keresztül helytálltak mellette. Külön köszönet a Magyar nagykövetségnek a sorsoláshoz adományozott értékes könyvekért, broszúrákért. Az Ijjas testvéreknek, hogy idén ismét komoly összeggel járultak hozzá a Regös Együttes fenntartásához a Los Montes árueladásból. Ez a jövedelem megkönnyíti az uruguayi út költségeit és anyagok bevásárlását a népviseletekhez. Kiemelendő az a kellemes összhang, összedolgozás és vidámság, amely a fiatal táncosok és a felnőttek között uralkodott 3 napon át!

Standok sokasága, sűrűn egymás mellett...

A vásáron sok régen nem látott arcot fedezhettünk föl. Köztük a **Van Hefte család** is. A kis **Rozika** nem akart mamájától, **Csereklő Zsókatól** tágitani, mert amilyen lelkesen várta a Mikulást, oly hirtelen inába szállt bátorsága és csak messziről nézte, megszeppenve... (Fotók Zsóka)

A Mikulás krampusz és virgács nélkül jött és az udvaron kezdte hívogatni a gyerekeket, névszerinti jegyzékből

- Az idei utolsó **AMISZ Vezetőségi gyűlésen** december 7-én a kolónia jövőbeni fennmaradásáért teendőket tárgyalták, mint szokásosan a Mindszentynumban. Lehetőleg már januárban a Székelykapu halaszthatatlan tatarozására kell sor kerüljön, a költségekre a kolóniához és Intézményekhez folyamodnak segítségért. Továbbá a LAMOSZSZ nagygyűlés tervezése folyik május 15-17-re, amelyen a latin-amerikai tagintézmények és remélhetőleg a magyar Miniszterelnöki Hivatal képviselői vesznek részt. (1. fotó átelleses o.)

- Az AMH spányol részében olvasható egy igen szép, képes beszámoló a chacói Coronel Du Gratyban megtartott fesztiválról. De már előzőleg is fényt hozott a magyar névre az ottani táncsoport: a Cnel. Du Gratyban **Roglich Nati** vezetése alatt működő **Liliom** néptánc gyermekcsoport és Villa Ángela magyarjai az AMISZ kérésére feltűnést keltő kiállításal nagy sikerrel képviselték az argentinai magyarokat az oberái **XXX° Fiesta Nacional del Inmigrante** találkozón. Szép videót küldtek az eseményről és a Du Graty TV-interjúról. A **Liliom** Együttes ezen kívül október elején megnyerte az 1. díjat: **1° Premio en competencia de folklore mundial en el Chaco**. - Sajnáljuk, hogy nem kapunk a résztvevőktől értesítést az ottani fontos eseményekről, hogy mindezt részletesebben ismertessük!

- **Honfi Krisztina** november 24-én sikeresen megvédte diplomáját és így megkapta a szépművészeti oklevelét. „Kitűnő 10-es” osztályzatot érdemelt ki. Gratulálunk a frissenült **Licenciádnak!**

Szomorúan jelentjük, hogy

ZNAKOVSKY ZOLTÁN

Budapest, 1920 – Buenos Aires, 2009

honfitársunk, barátunk, a Szent István Otthon támogatója november 8-án éjjel csendesen elhunyt.

Gyászolja:

Gellért Csepreghy Zsuzsanna, felesége

Búcsú egy baráttól

Znakovszky Zoltánnak se gyermeke, se közeli rokona nem volt, de barátai annál többen.

Itt Argentínában sokan voltunk, de sajnos időközben már kevesen maradtunk. Zoltán, barátoknak **Kokó** 1920-ban született Budapesten, és mint fiatal gépészmérnök 1947-ben Svájcba menekült, ahol tehetségét felismerték és a Brown Bovert gyárban alkalmazták. Rövidre rá Argentínába érkezett. Itt abban az időben kezdtek a léghűtést tanulmányozni és bevezetni. Zoltán az észak-amerikai CARRIER világcégnél kezdte csodálatraméltó pályafutását. Szaktudását 1960 és 62 között Németországban bővítette, úgyanyira, hogy 1962-ben Argentínában megalapította saját INTER-Project SRL léghűtessel foglalkozó cégét.

Feleségét, Gellért Csepreghy Zsuzsát Buenos Airesben Szikla Péteréknél ismerte meg. **Kokó**, ez a vidám, optimista, kitűnő sportember közkedvelő tagja lett egy kiterjedt, főleg vízisportot kedvelő magyar társaságnak. Ezek a jó barátok, akikkel Tigrén együtt csónakáztunk, vagy Devotóban, Martínezben együtt táncoltunk vagy bridzseztünk már nem búcsúzhatnak el tőle. Mindennek megmaradt élő tanújaként szomorú szívvel búcsúzom **Kokótól**. Ugyanakkor hálát adok Istennek, hogy ilyen kedves barátot adott nekünk. Zsuzsának pedig megnyugvást és életkedvet kívánok.

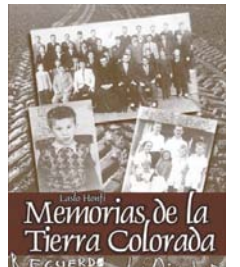
Zilahi Sebessné Bonczos Zsuzsa

A friss diplomás Honfi Kriszti szülei, nagynénjével és egy barátnőjével ünnepel

- **Honfi László** *Memorias de la Tierra Colorada* című könyve CD-n, szép csomagolásban jelent meg.

A könyv László gyermekkori éveiről a misioneri agrár elemi iskolában, valamint a vadregényes Pirayban a családdal együtt töltött nyarokról számol be. A régi, kedves emlékek leírása adott erőt Lászlónak a betegsége elleni küzdelmében. (A **HKK-ban** kapható. Szerk.)

A CD-könyv borítólapjának eleje

Az óév búcsúztatója

- December 26-án este a sajnos hiányos Oleander csoportból „csak” tizenheten búcsúztatták az óévet **Navesnikné Mattyasovszky Mókusnál** „batus” alapon. Gyönyörűen megterített asztal várta a vendégeket. Hajnali 2-ig folyt a baráti kellemes hangulat.

A vidám óléányok óév-búcsúztatása

- Sajnos volt kellemetlenség is. **Kerekes Áginak** nem várt „ajándékként” kellett elszenvednie kocsijának december 23-án du. történt ellopását, méghozzá a karácsonyi bevásárlottakkal jól megpakolva! Az argentinai biztosítási rendszer szerint 1 hónapig kell várni, hátha előkerül az autó...

- Szilveszter est a Hungáriában: Sans-Souci zenekarral, szép számban ünnepelték a 2010-es év kezdetét. Az ifjúság szokás szerint a tenispályán nagy sereg fiatalot hozott össze a már híressé vált jó hangulatú **bulira**. Köztük volt több külföldi cserkész is, akik a VK-táborokra érkeztek.

Szerkesztőségünket és a szerkesztőt magát is megszállhatatlan karácsonyi és újévi jókívánsággal látták el a kedves Barátok, Olvasók. Egész oldalt igényelne fölsorolásuk, ezért itt mondunk ezekért köszönetet.

Újból **B.U.É.K.!**

(BGT/HKZS)

Mi történt? Társadalmi hírek, események. (Rovatvezető: Bonczos Zsuzsa)

Kedves olvasóimnak adjon Isten minden jót ez Új Esztendőben! Jobbakat, mint ami volt az Óesztendőben.

Jó erőt és egészséget, bort, bűzát és békességet, sötétségben fényességet!

Új esztendő újat hozzon, régi jótól meg ne fosszon. Ki barát volt, az maradjon, - ki elindult, az haladjon. **B.U.É.K!**

A december hónap Argentínában minden évben egy kimerítő versenyfutáshoz hasonlít. Advent - az elcsendesülés, magunkba szállás hónapja - nálunk egy zajos év végi nyári szabadság-várás és vidám ünnepeket jelent. Jóllehet az utolsó 60 év folyamán átvettük az északi országok csillogó-villogó fényeit, a Mikulást piros sapkájával és karácsonyfájával együtt, ezzel nem érzük el a karácsonyvársnak érzését, hangulatát. Ne okoljuk ezért Argentína klímáját, vagy zajos honfitársainkat. Az angyalok minden évben, mindenütt hirdetik az örömhírt, a Megváltó születését, de ezt nem mindenki hallja meg. Olvasóim remélem meghallották, és igazi boldog ünnepeket töltöttek szeretteik körében.

December 3-án esküdtek fel az argentin parlamentben a június 28-án újonnan megválasztott képviselők. Megalakult az új képviselőház összetétele, ahol a kormánypart mint első kisebbség szerepel. Másnap a napilapok az ellenzék óriási „győzelméről” harsogtak. Ez nem

is volt alaptalan, mert a kormánypart képviselőinek száma messze nem érte el az ellenzék összevetett 144 képviselőjének számát, ami a Kirchner házaspár immár 7 éve tartó egyeduralmának a végét jelent(het)ti. Ismerve volt elnökünk ravaszságát és leleményességét és az ellenzék képviselőik ingatagságát, szeretném az angolok közmondását idézni, miszerint „Csibédet ne számold, mielőtt kikelnek a tojásból”. Amikor a legfontosabb törvénymódosításokról lesz szó a bizottsági gyűléseken, akkor válik majd el, hogy az ellenzék egyhangúan szavaz-e, mint ahogy azt a megnyitáskor tette. 2011-ig, a következő elnökválasztásig sok víz folyik le a Río de la Platán. Minden párt legfőbb célja az elnöki bársonyszék megszerzése...

Magyarország jövője hamarabb fog eldőlni, mert ott már csak hetekről van szó a választásokig. Nekünk, szórványban élő magyaroknak nincs jogunk beleszólni a magyar belpolitikába, bár nagyon sokszor párhuzamot vonunk az itteni és a magyarországi helyzet közt.

Az aránylag fiatal magyar demokratikus rendszer még nem alakított ki két egyforma erejű megbízható pártot. Ennek következtében a végső döntőeredmény - akárcsak nálunk - attól függ, hogy a kormánypart oldalára vagy az ellenzék oldalára áll-e utolsó percben a kisebb pártok valamelyike. Különösen a korábban kommunizmus alatt élt országokban sajnós a legnagyobb probléma az, hogy nincsenek komoly, kimagasló, nagy tapasztalattal rendelkező egyéniségek, akik az elfásult polgárok bizalmát élveznék. A bizalmatlanság, a nemzetiségi problémák, az etnikumok és azok nyelvhasználatára éppen úgy fennáll más európai országokban is, mint például Lettország, (orosz-lett) Ukrajna (orosz-ukrán) Írország (ír-angol), de még Spanyolországban is (katalán-spanyol) - a bevándoroltak jogairól nem is beszélve. Ugyanakkor ez a probléma jelenleg Magyarországon és szomszédainál minden „pártpolitika” zászlajára nagybetűvel van írva. Ezzel terelik el a valódi, sürgősen megoldandó kérdésekről a figyelmet.

-November 15-én a nűezi San Rafael auditóriumban várakozáson felüli öröm volt meghallgatni az Ars Hungarica rendezésében bemutatott hangversenyt. A publikum nagy része hála **Gosztonyi Gyula** bevezető szövegének a helyszínen értesült ennek a hangversenynek jelentőségéről és érdekességéről. Megismerhettük **Erdei Pétert**, a világhírű zenetanárt, a kecskeméti Kodály Zenepedagógiai Intézet igazgatóját és a budapesti Liszt Ferenc Zeneakadémia professzorát, aki az Ars Hungarica meghívására és a MEH támogatásával látogatta meg az argentinai IUNA zenefőiskolát és annak szaktanárát, Leidemann Sylviát.

A magyar pentatonikus népzene Bartók és Kodály, valamint az őket követők feldolgozásában még a magyarok sem értik, ill. élvezik mindig. Sylvia zseniális pedagógiai készségének és tehetségének köszönhető, hogy a 4 argentin kórus, a vendég Erdei karmester vezénylete alatt, magyarul énekelte a szebbnél szebb darabokat. Gratulálunk Sylvia sikeréhez. Örömmel értesültünk, hogy az itteni nyári vakációt Magyarországon tölti, ahol szakmunkáját végzi a zenevilágban. Az említett hangverseny és Erdei Péter látogatása egy eredményes kapcsolatnak bizonyult az IUNA főiskola és a Liszt Ferenc Zeneakadémia között, ami sokban segíti majd elő a Kodály módszer és kóruséneklés terjesztését az argentin iskolák körében.

- November végén 25 éves német unokámmal, **Katalina Frankéval** autóbusszal pár napra meglátogattuk fiamék, **Sebess Péterék** carilói otthonát, ahol bemutathatta nagybátyjának, hogy nemhiába töltött 4 hónapot Argentínában. Elég jól megtanult spanyolul, és akárcsak anyja (**Sebess Márta**) mindenütt feltalálta magát, mindent élvezett és igen jól mulatott. Örömmel ismerkedett a klasszikus zenével, a magyar zenével sőt még az operavilággal is.

Katalina Franke-Sebess Németországból látogatásban a széles Atlanti-óceán partján, Carilóban

- November 29-én a Hungaria Klub dísztermében együtt élveztük a felejthetetlen Karácsonyi kántálást, ahol a Coral Hungaria, **Leidemann** karnagy vezetésével egy csodálatos élménnyel ajándékozta meg a magyar kolóniát. A belépőjegyek árát a Zrínyi Kör ösztöndíjbizottságnak ajánlották, de ez még az önköltséget sem fedezte. A kolónia idősebb korosztálya nem jelent meg, hivatkozással az esőre vagy egyebekre. Sajnálom őket, mert sokat mulasztottak. Advent első vasárnap estjén

ESEMÉNYEK

a karácsonyi magyar dallamok, szavaltatok, az izlésesen feldíszített terem, a kellemes megvilágítás, gyertyafény a legszebb érzelmeket váltotta ki mindannyiunkból. **Alejandro Lago**, a Zeneakadémia kintitűtéssel végzett művésze, zongorakísérettel az oboa hangján tolmácsolta a mindannyiunk által ismert „Este a székelyeknél” című, Bartók Béla által feldolgozott népdalt. Mondhatom, hogy egy szem sem maradt szárazon. Utána XVII. századbeli táncokat játszott. Alejandro mester-diplomáját Magyarországon, a Liszt Ferenc Zeneakadémián reméli megszerezni. Sok sikert kívánunk neki! (Részletek l. SP III. o.)

- A meghatározó ünnepség után, miközben vártuk a bérautót, kellemes meglepetés ért bennünket. Szerkesztőnk, **Haynalné Kesserű Zsuzsó** megajándékozta a frissen megjelent decemberi Argentinai Magyar Hírlappal Katalint, aki másnap, november 30-án utazott haza Németországba és vitte anyjának. Családommal megállapítottuk, hogy ilyen szép karácsonyi üdvözlő lapot, mint amelyet az újság hozott, manapság ritkán kapunk már postán, és én úgy is, mint előfizető munkatárs, köszönöm Zsuzsónak. Hiába, ahogy a japánok mondják, a szeretet hiányát az ember soha nem pótolhatja, ám a szeretet minden mást pótol.

- December 1 és 7 között egy fájdalmas lábduzzadással házifogságra voltam ítélve. A hagyományos karácsonyi vásárra is csak szombaton tudtam kimenni oda/vissza taxival, de a változatos, sok szép áruval telt vásárt sajnós nem élveztem.

- December 7-én az AMISZ év végi vezetőszéki gyűlésén 9-en vettünk részt. A megtárgyaltakról az áttelenséges oldalon olvashatunk. A aránylag rövid gyűlés nagyon kellemes baráti vacsorával, koccintással és jó kívánságokkal végződött.

Az AMISZ vidám év végi vacsorája. b.j.: Benedekné Marika, Heftyné Kató, Bonapartianné Trixi, Puricelliné Éva, Székásy Miklós. Al/la b.-j.: Vattay Miklós, Redl Erzsébet, Paál Magdi

- December 10-ére a Club Europeo a magyar nagykövetség kertjébe hívta meg

Dr. Drexler András ügyvivő és felesége Adél

tagjait, egy koncerttel egybekötött Karácsonyi vacsorára. **Dr. Drexler András** nagykövetségi ügyvivő bátran elfogadta ezt a kihívást. Mi, a magyar Intézmények tagjai örülünk, hogy ennyire értékelnek bennünket, pedig csak alig több mint 1 éve vagyunk tagjai a Club Europeónak. A kitűnő rendezés közös munka eredménye: a főrendezőkn kívül magyar részről **Dobosi Szabó Éva** és **Dr. Székásy Miklós** vettek részt. Azonban a tökéletes sikert elsősorban **Szent Péternek** köszönhetjük.

b.-j.: Házi Judit konzul és Szabó Éva AMISZ elnök

Kalpakistan Artin és **Agavní (Paloma), Székásy Miklós** és **Lisi**

A vendégek közel 120-an a fogadószalonban gyülekeztek, finom harapnivalókkal és itallal ellátva. Majd egyszerre vonultak le a szépen kivilágított kertbe, ahol piros rózsákkal, gyertyával díszített kerek asztaloknál foglaltak helyet. A svédek hideg lazac előételrel, a belgák gombás-rizses csirkével tündököltek. Vacsora közben óriásvászonra minden Club Europeo tag karácsonyi díszekben pompázó hazai fővárosának képeit vetítették. Budapestet 3 felvétellel ismételtén láttuk.

Csillagos ég, langyos nyári est - hol volt-hol nem volt? Ilyen mesékbe illő *garden party*-t nagyon régen nem láttam.

Mindamellet a karácsonyi hangulatot megadta hozzá a koncert. Első részében az osztrák **Monika Hiertz** vezényelte az Orquesta de Cámara Juvenil, a vacsora végén pedig a Coral Hungaria énekkara **Leidemann Sylvia** vezetésével karácsonyi énekeket adott elő. Szép élménnyel távoztunk.

- A budapesti Balassi Bálint kollégium-

ban tanuló argentin gyermekeink hasonló adventi képeket küldtek Budapestről, mint amiket a nagykövetségi vacsorán láthattunk.

A Balassi Bálint Intézet buenosi diákjai és barátaik élvezik a hideg adventi Budapestet! j.-b.: Mihályfy Kinga, Mitchell Carolina, Tóth Katinka, Enevoldsen-Besenyi Julieta, Murbach Sophie (Svájc) Fotó Caro M.

- Az argentinok figyelmét politikai vagy gazdasági krízisek ellenére minden év vége felé az országos lovaspólo-mérkőzések kötik le. Vitathatatlan, hogy ebben a sportban Argentína világviszonylatban első helyen áll. Az első hétvégeken különböző vidéki pályákon egymás között megívznak a legjobb klubok válogatott játékosai, de a koronáért, végső bajnoki díjért a palermói pólópályán december 12-én kellett megküzdenie a két legjobb csapatnak. Óriási izgalom előzte meg ezt a kivételes mérkőzést a 2 legjobb csapat, **Ellerstina** és **La Dolfina** bajnokai között. Miért volt ez a bajnokság kivételes, történelmi jelentőségű? Mert évtizedek óta először fordult elő, hogy két 40 hendikeppel rendelkező együttes küzdjön Palermóban a koronáért. Az esélyek annyira egyformán jók voltak, hogy senki sem tudott jóslni. Mondhatnánk, hogy annyira jól játszott mindkét csapat, hogy szinte untuk. Minden *chukker* (játsszma) után egyformán álltak. A nyolcadik, utolsó *chukkernél* mindegyik 16 góllal végzett. Egy hosszasan vitatott büntetés után a bírák nem szavazták meg **Ellerstinának** a győzelmet, hanem meghosszabbították a játszmát 1 első gólig. Egy utolsó gólt ért el a **La Dolfina** csapat, így a mérkőzés végén a **La Dolfina** nyert. A győztes **La Dolfina** csapatát a **Mariano Aguerre** bámulatos ügyességgel bevágta a gólt a kapuba. **La Dolfina**, **Adolfo Cambiaso** csapata 17-16-tal lett 2009-ben a 116. "Abierto Argentino de Polo" bajnoka.

Pólóedző Palermóban: **Ellerstina**, feketében és a győztes **La Dolfina**, fehérben

AZ ARGENTÍNAI MAGYAR HÍRLAP TÁMOGATÓI

Alapító Fővédnök: Rubido-Zichy Hohenlohe Senta (†)

Alapító Védnökök:

Alitisz Constantino
Eickertné Rubido-Zichy Antoinette
Gorondi István és Edith
Lomniczy József
Monostoryné Kövesligethy Ildikó
Móricz Istvánné
Papp Jenő
Takács István (†)
Zilahi Sebess Jenőné Bonczos Zsuzsanna
Zombory István
Zöldi Márton

2005-től 2009-ig
US\$ 100.-on felüli adományozók
(ábécésorrend):

(5x) Dr. Alitisz Constantino - Dr. Farkas Ferenc - Dr. Némethy Kesseri Judit (USA) - Dr. Orbán László - Rubido-Zichy Hohenlohe Senta (†) - Zilahi Sebessné Bonczos Zsuzsa

(4x) Erdődy József - Móricz Istvánné

(3x) Dóry Ilcsi - "Instituto Internacional de Artes Culinarias Mausi Sebess" - Luraschiné Földényi Judith (Ausztria) - Pejacevich Alexis

(2x) Dobosi Szabó Anikó - Gorondi István és Edith - N.N.

(1x) Álvarez Zöldi Viktória - B.Á. (Kanada) - Dr. Besenyi Károly - Gosztanyi Attila - Groschmid Mária (Mo) - Jakab János (USA) - K.I. - Kalpakian Ervin - Mészáros Lászlóné, Angéla - N.N. - Sisa István (USA) - Zombory István

2010:

Dobosi Szabó Anikó
Pejacevich Alexis

Az AMH és az egész magyar közösség nevében hálással köszönjük adományukat, támogatásukat, fölülfizetésüket az egyetlen dél-amerikai magyar újság fennmaradása érdekében!

Kedves Előfizetőnk! Szívén viseli az AMH további megjelenését?

Kérjük, ne feledje meghosszabbítani előfizetését a címkén közölt lejárati dátum szerint, és közölje velünk befizetésének módját és dátumát e-mail, faxon v. telefonon. A nyugtát a következő számmal küldjük.

Segítsen szerezni új előfizetőt, hirdetőt, és saját előfizetését 2 hónappal meghosszabbítjuk!

Köszönjük támogatását! **AMH**
(54-11) 4711-1242
amagyarhirlap@yahoo.com

INTÉZMÉNYEINK NUESTRAS INSTITUCIONES

IFJÚSÁGI CSOPORTOK - ACTIVIDADES JUVENILES

EMESE KULTÚRA ÉS IFJÚSÁGFENNTARTÓ TESTÜLET - ASOCIACIÓN CULTURAL EMESE, Patrocinadora de las Instituciones Juveniles Húngaras de la Argentina. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4794-4986 - emese_zik@arnet.com.ar

39.SZ. MAGYAROK NAGYASSZONYA LCSCS. - AGRUPACIÓN DE GUÍAS HÚNGARAS N° 39 MAGYAROK NAGYASSZONYA. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4723-4988 - edithhaynal@hotmail.com

18SZ. BARTÓK BÉLA CSCS. - AGRUPACIÓN DE SCOUTS HÚNGAROS N° 18 BARTÓK BÉLA. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4794-4986 - rubicito87@yahoo.com.ar

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG DÉL-AMERIKAI KÖRZET - DISTRITO ARGENTINA DE LA ASOCIACIÓN DE SCOUTS HÚNGAROS IN EXTERIS. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. - lomniczymatyas@yahoo.com.ar -15-5703-1800

REGŐS MAGYAR NÉPTÁNCGYÜTTES - CONJUNTO FOLKLÓRICO HÚNGARO REGŐS - Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. www.regosargentina.com.ar Tel. 4799-4740 - edibon1@yahoo.com

ZRÍNYI IFJÚSÁGI KÖR (HÉTVÉGI MAGYAR ISKOLA) - CÍRCULO JUVENIL ZRÍNYI - Colegio Húngaro. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. 4791-3386 susyfothy@yahoo.com.ar

MŰVÉSZET, ZENE, KULTÚRA - ARTE, MÚSICA, CULTURA

ARS HUNGARICA KULTÚRA- ÉS ZENETERJESZTŐ CIVIL SZERVEZET - ARS HUNGARICA, Asociación Civil de Música y Cultura - szekasym@gmail.com - CORAL HUNGARIA - leidemann@fibertel.com.ar - Cuba 2445, (1428) Buenos Aires. Tel. 15-3623-4345 - www.arshungarica.com.ar

HUNGÁRIA KÖNYVBARÁTOK KÖRE KÖLCSÖNKÖNYV- ÉS LEVÉLTÁR - HKK - BIBLIOTECA HÚNGARA - Pje. Juncal 4250, 1° piso. (1636) Olivos, Bs. As. Tel. 4799-8437 - haynal@fibertel.com.ar

MAGYAR SZINTÁRSULAT: ÁLÓMGYÁR a Hungáriában. zolyomikati@fibertel.com.ar

KLUBOK - CLUBES

HUNGÁRIA EGYESÜLET - CLUB HUNGÁRIA, Asociación Húngara en la Argentina. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-8437 / 4711-0144 - hungariabuenosaires@gmail.com

VALENTÍN ALSINAI MAGYAR DALKÖR - CORO HÚNGARO DE VALENTÍN ALSINA. Av. Gral. Viamonte 2635, (1822) Valentín Alsina, Bs.As. Tel. 4244-1674

ISKOLÁK - COLEGIOS

ANGOLKISASSZONYOK INTÉZETE (WARD MÁRIA) - COLEGIO MARÍA WARD. Calle 43 N° 5548, (1861) Plátanos, Bs.As. Tel. 4215-1052

SZENT LÁSZLÓ ISKOLA - COLEGIO SAN LADISLAO. M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-5044 - sladislao@ciudad.com.ar

SPORT - DEPORTES

HUNGÁRIA VÍVÓ CSOPORT - ESGRIMA CLUB HUNGÁRIA. Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4461-3992 - henriette@arqa.com

EGYHÁZAK - IGLESIAS

"KRISZTUS KERESZTJE" MAGYAR EVANGÉLIKUS GYŰLEKEZET - IELU - CONGREGACIÓN EVANGÉLICA LUTERANA HÚNGARA "LA CRUZ DE CRISTO" - Aménábar 1767 - (C1426AKG) Buenos Aires. Tel. 4503-3736 - cvhefty@yahoo.com.ar

MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZ - IGLESIA REFORMADA HÚNGARA - Cptn. Ramón Freire 1739, (1426) Buenos Aires. Tel. 4501-0543 - depatak@arnet.com.ar

"MINDSZENTYNUM ZARÁNDOKHÁZ" MAGYAR KATOLIKUS KÁPLÁNSÁG - ASOCIACIÓN DE LOS HÚNGAROS CATÓLICOS EN LA ARGENTINA - Aráoz 1857, (1414) Buenos Aires. Tel. 4864-7570 - info@mindszentynum.org

INTÉZMÉNYEK - INSTITUCIONES

ARGENTÍNAI MAGYAR INTÉZMÉNYEK SZÖVETSÉGE - AMISZ - FEDERACIÓN DE ENTIDADES HÚNGARAS DE LA REPÚBLICA ARGENTINA (FEHRA) - Capitán R. Freire 1739, (1426) Buenos Aires. Tel. 4551-4903 - nvattay@arnet.com.ar

ARGENTIN-MAGYAR KERESKEDELMI ÉS IPARKAMARA - CÁMARA ARGENTINO-HÚNGARA DE COMERCIO E INDUSTRIA - Av. R. Sáenz Peña 720 piso 9° "E", (1035) Buenos Aires. Tel. 4326-5107 - info@camara-hungara.com.ar

MAGYAR SEGÉLYEGYLET "SZENT ISTVÁN ÖREGOTTHON" - ASOCIACIÓN HÚNGARA DE BENEFICENCIA "HOGAR DE ANCIANOS SAN ESTEBAN" - Pac. Rodríguez 6258 (ex 1162), (1653) Chilavert, Bs.As. Tel. 4722-0098 / 4729-8092 - hogarhungaro@hotmail.com

MAGYAR IRODALMI ÉS KULTÚRTÁRSASÁG - ASOCIACIÓN LITERARIA Y CULTURAL HÚNGARA. M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4799-5044 / 6141 - jakabterek@fibertel.com.ar

MHBK - MAGYAR HARCOSOK BAJTÁRSI KÖZÖSSÉGE - COMUNIDAD DE CAMARADERÍA DE LOS EX COMBATIENTES HÚNGAROS EN LA ARGENTINA - J.B. Justo 183, (1602) Florida, Bs.As. Tel. 4796-0176 / 15-4949-9640 - vfierlolo@fibertel.com.ar

SZENT ISTVÁN KÖR - CÍRCULO DE SAN ESTEBAN. M. Moreno 1666, (1636) Olivos, Bs.As. Tel. 4783-6462 - jakabterek@fibertel.com.ar

VITÉZI REND ARGENTÍNAI CSOPORT - ORDEN DE LOS CABALLEROS VITÉZ. Capítulo Argentino. Tel/Fax (5411) 4715-2351 - nvattay@arnet.com.ar

VIDÉK - INTERIOR DEL PAÍS

BARILOCHEI MAGYAR EGYESÜLET - ASOCIACIÓN HÚNGARA DE BARILOCHE - Rolando 250, (8400) Bariloche, Prov. de Río Negro. Tel. 02944-522469 moka_retezar@yahoo.com.ar

CHACOI MAGYAR EGYESÜLETEK: - COLECTIVIDAD HÚNGARA DE CNEI. DU GRATY - M. Moreno N° 12, (3541) Coronel Du Graty, Prov. de Chaco. Tel. 03735-498-649

VILLA ÁNGELA-I MAGYAR EGYESÜLET - SOCIEDAD HÚNGARA DE SOCORROS MUTUOS - Hungria 150, (3540) Villa Ángela, Chaco. Tel. 03735-420-939

CÓRDOBAI MAGYAR KÖR - CÍRCULO HÚNGARO DE LA PROVINCIA DE CÓRDOBA. Recta Martinolli 8611, Barrio Villa Belgrano, Córdoba. Tel. 0351-481-8531 / 0351-156-144-070 - filipancsilili@gmail.com

SANTA FE-I MAGYAROK TÁRSASÁGA - AGRUPACIÓN HÚNGAROS DE SANTA FE (CAPITAL) - 9 de Julio 6345, (3000) Santa Fe. Tel. 0342-469-5500 - zoltanhorogh@hotmail.com

Atención:

Rogamos a los responsables informarnos de errores o cambios. Gracias.

Esta edición fue impresa en IMPRENTA ALFA BETA S.A. 4522-1855

HUNGRÍA, JULIO 2008
ORDEN DE LOS CABALLEROS DE LA MESA BLANCA
MARIANA SEBESS
Distinguida con la GRAN CRUZ DE ORO

FRANCIA, NOVIEMBRE 2007
IV° FESTIVAL INTERNATIONAL DES ARTS GOURMANDS

ESPAÑA, ABRIL 2007
COPA ESPAÑA DE PASTELERÍA

FRANCIA, ENERO 2007
BOCUSE D'OR

EE.UU., SETIEMBRE 2005
ANNUAL CULINARY SUPER CHALLENGE TEAM COMPETITION

LUXEMBURGO, NOVIEMBRE 2002
CULINARY WORLD CUP
UNICOS GALARDONADOS EN LATINOAMERICA
MEDALLA DE BRONCE

MAUSI SEBESS
ARTES CULINARIAS

www.mausiweb.com

Desensyl
Con Pluronic F-127 - Citrato Disódico - Bifluorado

► CREMA DENTAL DESENSIBILIZANTE
► ANTICARIES / ANTIPLACA

PRESENTACION: POMOS MULTILAMINADOS CON 100 GRAMOS.

Gador
Al Cuidado de la Vida
<http://www.gador.com.ar>

Argentíai MAGYAR HÍRLAP
Az argentíai magyarok független folyóirata
Kiadó-szerkesztő: Haynalné Kesseri Zsuzsanna
Rovatvezető Sebessné Bonczos Zsuzsa
Szerkesztőségi iroda: Bonapartianné Graul Trixi
L. Monteverde 4251 - (1636) Olivos - Buenos Aires
Tel./Fax: (54-11) 4711-1242 amagyarhirlap@yahoo.com
<http://epa.oszk.hu/amh> <http://efolyoirat.oszk.hu/amh>
www.argentinaimagyarhirlap.blogspot.com

Dra. Dancs Zsuzsanna ügyvéd
A. Brown 3185 piso 2 Of. 4
Mar del Plata
Tel.: 0223-494-0339
susanadancs@sinectis.com.ar

Dra. Gabriela Szegödi Abogada
Estudio 4372-6844
15-5026-4512
gabriela_szegodi@yahoo.com.ar

Dra. Daniela Bordalejo Dr. Martín Puricelli
Médicos Psiquiatras
Consultorio:
15-5325-2078 4823-9347

Dr. Farkas Ferenc ügyvéd
Carlos Pellegrini 743
p. 10. of. 45, Buenos Aires
Tel.: 4322-0902
Kérjen órát

A Z.I.K. támogatja a magyar betűt

"Kiművelt emberfők által tenni nagy nemzeté a magyart!"

HKK HUNGÁRIA KÖNYVBARÁTOK KÖRE - HKK
KÖLCSÖNKÖNYV- ÉS LEVÉLTÁR
Hivatalos órák: Péntekenként 19 - 21 óra. Hungária Egyesület 1. em. - Pje. Juncal 4250, Olivos
Tel. 4799-8437
haynal@fibertel.com.ar

- A megjelent írárok nem fejezik ki szükségszerűen a szerkesztő véleményét, és azokért minden esetben szerzőik felelősek.
- Kéziratokat, fényképeket nem örzünk meg és nem küldünk vissza. Javítás és rövidítés jogát fenntartjuk.
- Szabályosan gépelt, kijavított, és e-mailen beküldött írárok a közlésnél előnyben részesülnek.
- Hirdetéseket csak a hirdetési díj befizetése után közlünk.

A márciusi számra a lapzártá: február 10
Anyag és hírek beküldésére
(54-11) 4711-1242
amagyarhirlap@yahoo.com